

2015 uluslararası çevrimiçi 1 mayıs toplantısı sunumları

Ağustos 2015

Bu broşürde yer alan makaleler,
Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin yayın organı
*Dünya Sosyalist Web Sitesi'*nden (wsws.org)
ve *Toplumsal Eşitlik'*in web sitesi toplumsalesitlik.org'dan
alınmıştır.

İletişim için: iletisim@toplumsalesitlik.org

İçindekiler

2015 Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı ve emperyalizme karşı mücadele	3
Sosyalizm ve savaşa karşı mücadele.....	6
Britanya'daki genel seçimler ve sınıf uzlaşmazlıklarındaki büyüme.....	12
Avrupa Birliği ve Avrupa militarizminin dönüşü.....	15
Militarizme, savaşa ve tarihin çarpıtılmasına karşı mücadele.....	18
ABD'nin "Asya'ya dönüş"ü ve Çin'e karşı savaş yönelimi.....	21
Çin işçi sınıfının siyasi bağımsızlığını uğruna mücadele.....	23
Latin Amerika'daki kriz ve devrimci önderlik uğruna mücadele.....	26
Dünya kapitalist krizi ve dünya savaşı yönelişi.....	29
Ortadoğu'daki savaş, emperyalizm ve Mısır Devrimi'nin dersleri.....	32
Güney Asya, ABD'nin "dönüş"ü ve sürekli devrim perspektifi.....	35
Akdeniz'deki göçmen trajedisi ve emperyalizmin suçları.....	37
Kapitalizmin krizi ve ABD'de sınıf mücadelesinin yeniden canlanması.....	40

2015 Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı ve emperyalizme karşı mücadele

WSWS Uluslararası Yayın Kurulu

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi (DEUK), 3 Mayıs günü, yıllık Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısının ikincisini düzenledi. Toplantı, tüm dünyada askeri şiddetin sürekli tırmandığı koşullarda, savaşın nedenlerine ilişkin kapsamlı bir çözümleme sağladı ve yeni bir emperyalizm karşıtı ve sosyalist bir uluslararası işçi sınıfı hareketi için acil çağrı yaptı.

ABD'nin tüm eyaletleri, Kanada, Avrupa, Hindistan, Sri Lanka, Avustralya ve Yeni Zelanda'dan, Asya'dan, Ortadoğu'dan, Afrika'dan ve Latin Amerika'dan tahminen 1.600 işçiyi ve genci bir araya getiren toplantı belirgin bir karşılık buldu. 400'den fazla çevrimiçi mesaj arasında, Türkiye'den, Tayland'dan, Güney Afrika'dan, Gana'dan, Suudi Arabistan'dan, Birleşik Arap Emirlikleri'nden, İspanya'dan, Fransa'dan, Belçika'dan, Norveç'ten ve Venezuela'dan selamlar vardı.

Toplantının katılımcıları, irili ufaklı bütün kapitalist güçlerin sonu gelmez savaş propagandasının ortasında, emperyalist şiddete ve işçi sınıfının toplumsal ve demokratik haklarına yönelik bitmek bilmez saldırıya karşı yerkürenin dört bir yanındaki artan öfkeyi ve muhalefeti temsil ediyorlardı.

DEUK'un ABD'den, Britanya'dan, Almanya'dan, Yeni Zelanda'dan, Avustralya'dan ve Sri Lanka'dan 12 temsilcisinin sunduğu konuşmalar, çok sayıda uluslararası siyasal ve tarihsel konuyu kapsıyordu. Onlar, işçi sınıfının karşı karşıya olduğu çok sayıda toplumsal ve siyasal sorunun merkezinde artan dünya savaşı tehlikesi olduğunu vurguladılar.

WSWS'nin Uluslararası Yayın Kurulu'nun başkanı David North, açılış konuşmasında, başını ABD'nin ve diğer büyük emperyalist güçlerin çektiği askeri şiddetin patlayıcı tırmanmasını değerlendirdi. O, "ABD askeri gücünün tüm dünyada dizginlerinden boşalmasına bahane işlevi görmüş" olan "terörle mücadele"nin başlamasından bu yana geçen yaklaşık 15 yıl içinde, Irak'ı ve Afganistan'ı istila ettiğine ve Suriye'ye, Yemen'e, Libya'ya ve çok sayıda başka ülkeye karşı operasyonlar düzenlediğine dikkat çekti.

North, "terörle mücadele"nin, özellikle geçtiğimiz yıl boyunca, Rusya ve Çin ile giderek daha doğrudan bir çatışmaya doğru ilerlediğini belirtti (birincisi Ukrayna'da 2014'te düzenlenen darbenin ardından Doğu Avrupa'nın askerileştirilmesi yoluyla, ikincisi ise ABD'nin "Asya'ya dönüş"ü ve Asya-Pasifikte biçimlendirdiği askeri ittifaklar ağı biçiminde). O, emperyalizmin, olağanüstü bir pervasızlıkla, nükleer silah sahibi güçler ile insan uygarlığının geleceğini tehdit edecek bir çatışmaya zemin hazırladığı uyarısında bulundu.

Avustralya Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (SEP) önderlerinden ve WSWS Yayın Kurulu'nun üyelerinden olan Nick Beams, küresel savaş dürtüsünün derinleşen dünya ekonomik krizi ile bağlantısını kurdu. O, 2008 mali çöküşünden bu yana geçen yaklaşık 7 yılda, mali aristokrasi dünya kapitalizminin zorlu çelişkilerini savaşa ve egemenliğin polis devleti biçimlerine başvurarak çözmeye çalışırken, ekonomik asalaklığın ve toplumsal eşitsizliğin sarsıcı artışına tanık olduğunu söyledi.

Diğer konuşmacılar, küresel savaş yöneliminin dünyanın belirli bölgelerindeki etkisini gözden geçirdiler. Sri Lanka'daki SEP'in genel sekreteri Wije Dias, Colombo'dan konuştu. O sırada, ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, Washington'ın, Çin'i kuşatmaya ve hedeflemeye yönelik kampanyada bu ada ülkesinin stratejik ortaklığını sağlama çabasının bir parçası olarak Colombo'yu ziyaret ediyordu.

Almanya'daki Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (PSG) ulusal sekreteri Uli Rippert, Alman egemen seçkinlerinin, Alman emperyalizmi üzerindeki tüm sınırlamaları ortadan kaldırmışken, Nazilerin II. Dünya Savaşı'ndaki suçlarını aklama girişimlerini değerlendirdi. Britanya SEP'in ulusal sekreteri Chris Marsden, Britanya'daki büyük toplumsal ve siyasal krizi incelerken, Bill Van Auken, ABD-Çin çatışmasının Latin Amerika'daki etkisi hakkında ayrıntılı bilgi verdi.

Uluslararası Komite'nin Yeni Zelanda'daki üyelerinden Tom Peters, ABD'nin "dönüş"ünün ardından "kaynayan gerilim ve rekabet kazanı"nı değerlendirdi. O, Almanya gibi, Japonya'nın da askeri güç kullanmanın önündeki bütün sınırlamaları kaldırma peşinde koştuğunu belirtti.

Britanya SEP'in ulusal sekreter yardımcısı Julie Hyland ile PSG'den Johannes Stern, Ortadoğu'nun ve Kuzey Afrika'nın ABD ve Avrupalı güçler tarafından maruz bırakıldığı felaketten bahsetti. Onlar, ABD tarafından tüm bölgede canlandırılan mezhep çatışmalarının nasıl bir felakete yol açtığını; bu arada, Avrupalı egemen sınıfların, bu emperyalist suçlardan kaçan göçmenlere yönelik dehşet verici saldırının bir parçası olarak nasıl aşırı milliyetçi ve faşist eğilimleri teşvik ettiğini değerlendirdiler.

Konuşmalar, yalnızca kapitalist krizin ve emperyalist savaş dürtüsünün nesnel bir çözümlemesini sağlamakla kalmadı; işçi sınıfı için ileriye giden yolu da işaret etti. North, konuşmasında, emperyalizme karşı koyabilecek gücün Rusya'daki Putin yönetiminin gerici milliyetçiliği, Çin'in aynı şekilde gerici askeri harcamaları ya da herhangi bir ulusal kapitalist hükümetin politikaları değil; yalnızca sosyalist ve devrimci bir program temelinde örgütlenip harekete geçen uluslararası işçi sınıfı olduğunu vurguladı.

Peter Schwarz, Avrupa'nın her yerinde işçi sınıfının toplumsal haklarına yönelik saldırıları inceleyen sunumunda, kendisini burjuva egemenliğine uyarlamış sahte sol örgütlerin uluslararası bir eğiliminin siyasi temsilcisi olan Yunanistan'daki Syriza deneyimini özetledi. O, tam da Syriza Avrupa bankalarının talimatlarını Yunanistan'da yerine getirirken, üst orta sınıfların örgütlerinin Libya, Suriye ve

Ukrayna'daki emperyalist operasyonları desteklediğini anlattı. Bir dünya savaşı tehlikesi 1939'dan ve 1914'ten bu yana görülmedik düzeylere ulaşırken, bu, sözde sol diye kabul edilenler tarafından hiçbir karşı çıkış olmaksızın yaşanıyordu.

Çevrimiçi toplantı benzersizdi. Dünya durumunun vahametinin ciddi ve nesnel bir değerlendirmesi üzerine kurulu olan toplantı, sosyalist devrimin gerekliliğini ortaya koydu. Konuşmacılar, aslında, dünya savaşına yol açan krizin, aynı zamanda işçi sınıfını devrimci mücadeleye yönlendirdiğini açıkladılar.

SEP (ABD) ulusal sekreteri Joseph Kishore, toplantıyı, dünya emperyalizminin merkezi ABD'nin aynı zamanda kaynayan bir toplumsal hoşnutsuzluk kazanı olduğunu belirterek bitirdi. Onun "*dünya politikasının uyuyan devi*" olarak betimlediği Amerikan işçi sınıfı, Baltimore-Maryland'daki son polis cinayeti üzerine yaşanan öfke patlamasında açığa çıktığı üzere, uyanmaya başlıyordu. Kishore, dünya kapitalizminin devrilmesinin nesnel temellerini oluşturan aynı sınıfsal ilişkilerin her ülkede olduğunu söyledi.

Toplantının niteliği (hem konuşmaların içeriği hem de küresel katılım), Uluslararası Komite'nin, Marksist perspektif ve Troçkist hareketin tarihsel gelenekleri üzerine kurulu enternasyonalist perspektifinden kaynaklanıyordu. Troçki, Rus Devrimi'nin hemen ardından, 1 Mayıs'ın önemini açıklarken, onun, "*[tüm ülkelerin işçilerini] devrimci eylemin bir dünya merkezine ve bir dünya siyasi yönelimine sahip tek bir uluslararası proleter örgütte bir araya getirmeye zemin hazırlamayı*" amaçladığını belirtmişti. DEUK'un ve WSW's'nin 2015 1 Mayıs Toplantısı, uluslararası sosyalist hareketin bu temel amacına somut bir ifade kazandırmıştır.

Toplantıdaki her konuşmacı, uluslararası işçi sınıfının karşı karşıya olduğu temel soruna; devrimci önderlik sorununa vurgu yaptı. İşçi sınıfı, tarihin koyduğu bu büyük görevi yerine getirmek ve kapitalist sistem tarafından yaratılan felakete bir son vermek için, tarihsel bilinç ile donanmak ve devrimci bir programla silahlanmak zorundadır. Bu, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nde cisimleşen ve onun tarafından temsil edilen uluslararası sosyalizmin geleneklerinin yeniden canlandırılmasını gerektiriyor. Dünyadaki başka hiçbir hareket, emperyalizmin oluşturduğu tehlikeye karşı koyacak bir perspektif geliştirmek şöyle dursun, bu tehlikeden söz bile etmiyor.

David North, açılış konuşmasının sonunda, Eylül 1915'teki Zimmerwald Konferansı ile bir benzerlik kurdu. 38 kişi, I. Dünya Savaşı'nın patlamasından bir yıl sonra, savaş karşıtlığına yön verecek bir programı tartışmak için bu İsviçre kasabasında bir araya gelmişti. Lenin'in başında olduğu heyet, yalnızca beş kişiydi. Nesnel koşullar, küçük ama uluslararası işçi sınıfına yönelmiş doğru bir siyasi perspektifin yol gösterdiği bir hareketin, kitlesel bir devrimci hareketin önderliğine dönüşmesinin temelini sağladı.

Bu tarihsel deneyimin derslerini açıklayan North, konuşmasını şu sözlerle bitirdi:

Tarihte, kitlelerin ileriye doğru hamle yaptığı ve ezenler tarafından onlara dayatılmış engelleri geçtiği anlar vardır. Bizler, bu tür bir tarihsel ana yaklaşıyoruz. Bu çevrimiçi toplantıya katılanların sayısı, beş şöyle dursun, 38'den oldukça fazla. Hepiniz, dünyanın dört bir yanından bizi dinleyen tüm yoldaşlar ve dostlar, kendinizi, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin programını temsil eden ve onun uğruna mücadele eden temsilciler olarak görmeli ve ona uygun davranmalısınız. Sizden, işçi sınıfının ve gençliğin siyasi bilincini yükseltmek için yorulmaksızın işe koyulmanızı istiyoruz. Pasifliğe ya da kaderciliğe yer yok.

Kapitalizmin nesnel çelişkileri işçi sınıfının radikalleşmesine devasa bir itki sağlayacaktır. Ama onlara bilinçli bir devrimci sosyalist yönelim vermek için, bizim gelişmekte olan mücadelelere müdahale etmemiz gerekiyor. Tarihsel durumu anlamış ve uluslararası sosyalizm perspektifini ve programını benimsemiş olan herkesin karşı karşıya olduğu büyük görev ve kaçınılmaz sorumluluk, "Savaşa karşı Savaş" açmak, Dördüncü Enternasyonal'e katılmak ve Sosyalist Devrimin Dünya Partisi'nin inşasına yardımcı olmaktır.

Toplantıda yapılan konuşmalar, önümüzdeki hafta içinde, Dünya Sosyalist Web Sitesi'nde yayımlanacak. Okurlarımızdan onları incelemelerini, onların ortaya koyduğu siyasi konuları değerlendirmelerini ve buldukları ülkedeki ya da bölgedeki Sosyalist Eşitlik Partisi'ne katılmalarını; DEUK'u inşa etme mücadelesinde yer almalarını istiyoruz.

Sosyalizm ve savaşa karşı mücadele

David North

Bu perspektif yazısı, Dünya Sosyalist Web Sitesi'nin Yayın Kurulu'nun başkanı ve Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (ABD) ulusal başkanı David North'un 3 Mayıs'ta düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi Toplantı'da yaptığı sunumun metnidir.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi (DEUK) ve Dünya Sosyalist Web Sitesi adına, dünyanın dört bir yanındaki 60'tan fazla ülkeden 2015 Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'na katılan çok sayıda dinleyiciye kardeşçe selamlarımı sunuyorum.

Bu toplantının üç amacı var:

1) Uluslararası işçi sınıfının, durdurulamaması durumunda tüm dünyayı hayal edilemeyecek bir felakete sürüklemek tehlikesi oluşturan askeri şiddete yönelik muhalefetini dile getirmek.

2) Emperyalist ve kapitalist hükümetler tarafından tüm dünyada izlenen militarist politikaların arkasındaki itici güç olan küresel ekonomik, jeopolitik ve toplumsal krizin ana nedenlerinin ve dinamiklerinin bir çözümlenmesini yapmak.

3) Savaşa karşı yeni bir uluslararası devrimci işçi sınıfı hareketinin dayanması gereken siyasi ilkeleri ve programı özetlemek.

Uluslararası Komite, ilk Çevrimiçi 1 Mayıs toplantısını bir yıl önce yapmıştı. O zaman, başını ABD'nin çektiği emperyalist güçler tarafından izlenen politikaların bir üçüncü dünya savaşı zemin hazırladığı uyarısında bulunmuştuk. Geçtiğimiz 12 ay içinde yaşananlar, bu uyarıların doğruluğunu kanıtlamıştır.

Geçtiğimiz yıl, Amerika Birleşik Devletleri'nin ve onun başlıca emperyalist müttefiklerinin önyak olduğu devamlı bir askeri şiddet tırmanmasına tanık oldu. Sözde "terörle mücadele" ülkeden ülkeye, bir kıtadan diğerine yayılıyor. 11 Eylül olaylarından yaklaşık 15 yıl sonra, "terörle mücadele"nin, ABD askeri gücünün tüm dünyada dizginlerinden boşalmasına bahane işlevi gördüğü gözlerini kapatanlardan başka herkes için ortada.

ABD'nin 2001'de Afganistan'ı, 2003'te ise Irak'ı istilası, Ortadoğu'da, Kuzey Afrika'da ve Orta Asya'da gerçekleşen ve Amerikan askeri güçlerinin ya da ABD destekli paralı askerlerin doğrudan katıldığı, geçtiğimiz on yıl içinde yüz binlerce insanın ölümüne yol açan kanlı askeri operasyonların yalnızca başlangıç seferleriydi. Bu operasyonların sonucu, Irak, Afganistan, Suriye, Yemen ve Libya'nın fiziksel ve toplumsal yıkımı oldu. Libya açıklarında Akdeniz'de boğulan mülteciler, ABD ve Avrupalı emperyalistler tarafından izlenen canice politikaların sayısız kurbanları arasında.

Geçtiğimiz yıl yaşananlar, bu bölgesel müdahalelerin yeni geliştirilen bir küresel savaş planının parçası olduğunu bütün açıklığıyla ortaya koydu. ABD, eş zamanlı olarak, Rusya'ya ve Çin'e yönelik meydan okumasını tırmandırıyor. Obama yönetimi, olağandışı bir pervasızlıkla, bir Rus askeri tepkisini kıskırtmak için hesaplanmış görülen adımlar atıyor. ABD'nin Şubat 2014'te Ukrayna'da darbe düzenlemesi, nükleer silah sahibi Rusya ile bir karşılıklı meydan okumayı başlattı. ABD, uçurumun kenarından geri çekilmeye çalışmak bir yana, Almanya'nın ve diğer NATO güçlerinin desteğiyle, Rusya'ya karşı ekonomik ve askeri baskıyı yoğunlaştırıyor.

Farklı Avrupalı devletler arasındaki karmaşık bir askeri ittifaklar ve taahhütler ağının, Temmuz-Ağustos 1914'te I. Dünya Savaşı'nın patlamasına önemli katkıda bulunduğu, sağlam bir tarihsel gerçekliktir (bu ağın siyasi etkileri ve sonuçları ilgili hükümetler tarafından yeterince anlaşılmamış; bu, geniş halk kitlelerinden gizlenmişti). Avusturya-Macaristan hükümeti, Almanya'dan "açık çek" almaması durumunda, iki hafta sonra Sırbistan'a karşı savaşa girmekten kaçınılabildi. Fransa'nın Rusya'ya verdiği taahhütler, Çarlık yönetimini, Sırbistan'ın yanında askeri olarak müdahale etmeye cesaretlendirdi.

Yüz yıl sonra, tarih yineleniyor. Obama, geçtiğimiz yıl, küçük bir Baltık devleti olan Estonya'nın başkenti Talin'e ziyareti sırasında yaptığı halka açık konuşmada şunları söyledi:

Estonya halkına ve Baltık halklarına, bugün, ittifak anlaşması ile bağlı olduğumuzu söylüyorum. Birbirimize karşı resmi bir görevimiz var. [NATO sözleşmesinin] beşinci maddesi son derece açık: Bir üyeye yönelik saldırı herkese yönelik demektir. Dolayısıyla, böylesi bir anda, asla bir kez daha, "kim yardıma gelecek?" sorusunu sormayacaksınız. Yanıtı biliyorsunuz. Amerika Birleşik Devletleri'nin Silahlı Kuvvetleri'ni de içeren NATO İttifakı "tam da şu anda burada!" Biz Estonya için burada olacağız. Biz Letonya için burada olacağız. Biz, Litvanya için burada olacağız.

Obama yönetiminin Estonya'daki siyasi olarak istikrarsız ve pervasız saççı hükümete verdiği askeri taahhütlerin sonuçlarını anlamak şöyle dursun, kaç Amerikalının bunlardan haberi var? Estonya'daki Talin ile Rusya'daki St. Petersburg arasında yaklaşık 370 kilometre var ki bu, New York City ile Washington DC. arasındaki mesafeden 16 kilometre kısa. Estonya nüfusunun tahminen dördte biri, etnik olarak Ruslardan oluşuyor.

Ukrayna'daki çatışma ya da Rusya ile Polonya arasında sürmekte olan gerilim, NATO'nun tüm Doğu Avrupa'daki ve Karadeniz bölgesine doğru sürekli genişlemesi göz önünde bulundurulduğunda, Rusya'nın, Obama'nın Talin'de yaptığı konuşmayı Baltık hükümetlerine verilmiş bir "açık çek" olarak yorumlayabileceğini düşünmek çok mu zor? Dahası, Obama söylediklerini gerçekten kastediyorsa ki böyle olduğunu kabul etmek gerekiyor, ABD ile onun NATO müttefikleri, Baltık devletlerini desteklemek için Rusya'ya karşı savaşa (büyük olasılıkla nükleer savaşa) gireceklerdir.

ABD emperyalizminin stratejistleri, Avrasya'nın diğer ucunda, inatla, Çin'i kuşatma hedefine ulaşma amacı güdüyorlar. Diğer konuşmacıların daha ayrıntılı olarak ele alacakları "Asya'ya dönüş", Çin'e karşı sistematik savaş hazırlığının kod adından başka bir şey değildir. Dış İlişkiler Konseyi, geçtiğimiz Mart ayında yayımlanan önemli bir incelemede, ABD'nin Çin karşısındaki politikasına ilişkin olarak, açıkça şunu ilan etti: "ABD ile Çin arasında temel güven, 'barış içinde bir arada yaşamaya', 'karşılıklı anlayış', stratejik bir ortaklık ya da 'yeni türde bir büyük ülke ilişkisi' oluşturma yönünde gerçek bir beklenti söz konusu değil."

Rapor, Amerika Birleşik Devletleri'nin, "ABD'nin yaşamsal çıkarlarını korumak amacıyla, Çin'in hakkından gelmek için" "siyasi irade" ve askeri yetenekler geliştirmek zorunda olduğunu açıklıyor. ABD politika oluşturma kurumunun en tepe noktasındakiler, öyle görünüyor ki, Çin ile savaşı kaçınılmaz olarak görme noktasına gelmişler.

Bu tür bir stratejik bakış açısının ortaya çıkması, önceki dünya savaşlarına ilişkin bir incelemenin doğrulayacağı üzere, askeri bir tufanın patlamasına katkıda bulunan bir

diğer etmen olabilir. Bir I. Dünya Savaşı tarihçisi, kısa süre önce, “Savaşın önüne geçilemeyeceği bir kez kabul edildiğinde, önderlerin ve orduların hesapları değişir. Mesele artık savaşın olup olmayacağı ya da olması gerekip gerekmediği değil; onun en avantajlı şekilde ne zaman yapılabileceğidir.” diye yazmıştı. (The Next Great War? The Roots of World War I and the Risk of U.S.-China Conflict [Bir Sonraki Büyük Savaş mı? I. Dünya Savaşı'nın Kökleri ve ABD-Çin Çatışması Riski], ed. Richard N. Rosencrance ve Steven E. Miller, syf. xi.)

ABD'nin Çin politikasının saldırgan karakterine temel jeopolitik ve ekonomik çıkarların yön verdiği biliniyor. Amerikan egemen seçkinleri, Çin'in artan ekonomik gücünü kendilerinin Asya'daki ve tüm dünyadaki egemen konumlarına yönelik bir tehdit olarak değerlendiriyorlar. Dahası, bu egemen sınıf, onlarca yıllık ekonomik durgunluğun ve kendi sanayi ve üretim altyapısının çürümesinin bir sonucu olarak, Amerikan emperyalizminin küresel egemenliğinin yalnızca çıplak askeri güç uygulama yoluyla sürdürülebileceğine ikna olmuş durumda.

Bu uluslararası etmenlere, Amerikan kapitalizminin herhangi bir ilerici yanıt bulamadığı yoğun toplumsal çelişkiler eliyle bölünmüş olan ABD'nin içsel krizinin etkisini de eklemek gerek. Amerikan siyasi sistemi, toplumun, asalak, bencillikte sınır tanımayan ve özünde suçlu mali sektör seçkinleri yararına yağmalanmasını kolaylaştıran bir mekanizma haline gelecek şekilde yozlaşmıştır. Sonu gelmeyen “terörle mücadele”nin merkezi amaçlarından biri, Amerikan halkının büyük kesiminin dikkatini toplumsal hoşnutsuzluğunun gerçek nedenlerinden uzaklaştırmak için bir korku ve paranoya yaratmaktır.

Washington, hiç kuşkusuz, tüm dünyadaki emperyalist şiddetin siyasi sinir merkezidir. Ama ABD yönetiminin izlediği politikalar, son tahlilde, küresel kapitalist sistemin krizine verilmiş bir yanıtıdır. Bu krizin başlıca iki unsuru, 1) üretim araçlarının özel mülkiyeti üzerine kurulu bir ekonomik sistemin anarşik karakteri ve 2) küresel olarak birbirine bağlanmış bir ekonominin geniş üretken kapasitelerini mevcut kapitalist ulus devlet sistemi çerçevesi içinde ilerici anlamda yeniden yapılandırmanın ve kullanmanın olanaksızlığıdır.

Her zamankinden büyük sayıda emperyalist ve kapitalist devletin pazarlar ve jeopolitik etki alanları uğruna mücadeleye dahil olması, krizin küresel karakterini doğrulamaktadır. Bütün eski kapitalist güçler, sömürgeci özelemlerini canlandırıyor; bunu, kendi geçmişteki suçlarının üzerini örtmek için tarihi çarpıtacak ölçüde yapıyorlar. Etkili Alman profesörleri, Naziler tarafından başlatılmış olan savaşlara bahane sağlıyorlar. Avustralya Başbakanı, binlerce gencin 1915 yılında Gelibolu'da dehşet verici şekilde heba edilmiş olmasını kutluyor ve o mezbahayı, gelecekteki özerklerin bir örneği olarak kutsuyor.

Hangi çatışan çıkarlara ve dürtülere sahip olursa olsun, her kapitalist hükümet, yaşanmakta olan küresel krizde gerici bir rol oynuyor. Rusya'nın ve Çin'in Amerikan, Avrupa ve Japon emperyalizmlerinin baskısına, bir yandan ulusal şovenizmi kışkırtıp

ona başvururken kendi askeri programlarını hızlandırarak karşı koyma girişimlerinde en küçük bir ilerici yan bile yoktur.

Vladimir Putin'in, Rusya'nın nükleer silah cephaneliğinin ülkeyi dış tehditlere karşı koruyacağı iddiası, stratejik iflası en aşırı ulusal kadercilik ile birleştiriyor. Çin'in askeri harcamalarındaki büyük artış, ne güvenlik ne de barış getirecek. ABD, Japonya ve diğer Pasifik ve Hint Okyanusu güçleri, bölgedeki kendi askeri güç yığınaklarını haklı çıkarmak için Çin'in askeri harcamalarına gönderme yapıyorlar.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi (DEUK), çekişen bütün ulusal güçlere uzlaşmaz biçimde düşmandır. Biz, emperyalizme karşı çıkışımızı, sosyalist enternasyonalizm temeli üzerine kuruyoruz. Biz, savaşa karşı mücadelemizde, herhangi bir ulusal hükümete değil ama uluslararası işçi sınıfına başvuruyoruz. Uluslararası savaşın tek etkili panzehiri, sosyalist enternasyonalizm, işçi sınıfının kapitalist sistemi devirme uğruna bilinçli mücadelesi temelinde özgür gelişmedir.

Dünya çapındaki dinleyicilerimiz arasında, bizim amaçlarımıza sempati duymalarına rağmen Uluslararası Komite tarafından geliştirilmiş enternasyonalist programın uygulanabilirliği konusundaki kuşkuculuklarından kurtulmakta zorlananlar olduğunu sanıyorum. Kuşkuculuğun çürütülmesi, küresel kapitalist krizin ve tarihsel derslerin nesnel bir çözümlemesinde bulunuyor.

Nükleer silah sahibi güçler arasında küresel bir savaşa dönüşme tehlikesi oluşturan kötücül askeri şiddet yayılması, dünya kapitalizminin sistemsel krizini mevcut mülkiyet ilişkileri ve ulus devlet sistemi çerçevesinde sınırlama yönündeki her zamankinden umutsuz girişimlerini yansıtmaktadır. Bununla birlikte, uluslararası işçi sınıfını, krizi, üretim araçları üzerindeki kapitalist mülkiyeti ve bizzat ulus devlet sistemini ortadan kaldırarak aşmak için devrimci mücadeleye sokan da aynı krizdir.

Lev Troçki, bundan tam 100 yıl önce, Mayıs 1915'te, "*Emperyalizm ve Ulusal Düşünce*" başlıklı, I. Dünya Savaşı'nın tarihsel etkilerini ve önemini çözümlediği bir makale yazmıştı:

Ekonominin temellerini tahrip eden, ulusal düşüncenin düşünsel sefaletini ya da şarlatanlığını aydınlatan ve arttıran şimdiki emperyalist savaş, burjuva toplumun yol açmış olduğu çıkmazın en ikna edici ifadesidir. Dünya ekonomisini ulusal zincirlerden, böylece ulusal kültürü uluslararası ekonomik rekabetin pençesinden... yalnızca sosyalizm kurtarır. Yalnızca sosyalizm, tüm insanlık kültürüne yönelik berbat bir tehdit olarak önümüzde patlamış olan çelişkilerden bir çıkış sağlar.

Birkaç ay sonra, Eylül 1915'te, I. Dünya Savaşı'nın en karanlık günlerinde, 38 sosyalist, savaşa yönelik muhalefete yol gösterecek bir programı ve stratejiyi tartışmak üzere küçük bir İsviçre kasabası olan Zimmerwald'da bir araya geldi. Yalnızca 38 kişi! Dahası, Lenin'in heyeti bu 38 sosyalistin yalnızca beşinden oluşuyordu. Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Parti hala küçük bir örgüttü. Bununla birlikte, Lenin'in savaşın siyasi etkilerine ilişkin değerlendirmesi son derece ileri görüşlüydü. Troçki gibi, o da,

savaşın, çatışmalar durduğunda az çok Ağustos 1914 öncesinde olduğu gibi yeniden kurulacak istikrarlı bir dengeden talihsiz ve geçici bir uzaklaşma olmadığını vurguluyordu. Savaş, eski dünya kapitalist düzeninin çöküşünü temsil ediyordu.

Lenin tarafından geliştirilen temel stratejik kavrayış, I. Dünya Savaşı'nın patlamasına yol açan çelişkilerin aynı zamanda dünya sosyalist devrimine yol açacağıydı.

Marksistlerin merkezi görevi, teorik, siyasal ve pratik-örgütsel faaliyetleri dolayısıyla, işçi sınıfının kapitalizme ve emperyalizme karşı ayaklanmasına hazırlanmaktı. Savaşa karşı mücadele, her şeyden önce, uzlaşmaz bir sosyalist enternasyonalizmi temel almak zorundaydı. Bu, emperyalizme teslim olmuş ve savaşı desteklemiş olan oportünist II. Enternasyonal'e karşı yeni bir devrimci uluslararası partinin inşasını gerektiriyordu. 1915'te, Lenin'in düşüncesi, yalnızca küçük bir azınlık tarafından desteklendi. Ama yalnızca iki yıl içinde, milyonlarca insan onun programını benimsedi. Lenin'in çözümlenmesi, Ekim Devrimi'nin zaferi ile doğrulandı.

Bu büyük tarihsel deneyimin derslerinin, emperyalist savaşa karşı yeni bir hareketin gelişmesine ilham vermesi ve yol göstermesi gerekiyor. Kapitalizm bir çıkmaza girmiştir. Toplumsal sefalet ve onun sorumlu olduğu acımasız yıkım, her zamankinden büyük öfkeye yol açıyor. ABD içinde, işçi sınıfı muhalefetinin ilk kıpırtılarına tanık oluyoruz. Dünya emperyalizminin merkezindeki bu direniş adım adım büyüyecektir. Tehlikeleri küçümsemiyoruz. Ama işçi sınıfının ABD'deki ve tüm dünyadaki devrimci potansiyelini de küçümsemiyoruz. Tarihsel sorun -insanlığın yazgısı- hala belirlenmiş değil.

Tarihte, kitlelerin ileriye doğru hamle yaptığı ve ezenler tarafından onlara dayatılmış engelleri geçtiği anlar vardır. Bizler, bu tür bir tarihsel ana yaklaşıyoruz. Bu çevrimiçi toplantıya katılanların sayısı, beş şöyle dursun, 38'den oldukça fazla. Hepiniz, dünyanın dört bir yanından bizi dinleyen tüm yoldaşlar ve dostlar, kendinizi, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin programını temsil eden ve onun uğruna mücadele eden temsilciler olarak görmeli ve ona uygun davranmalısınız. Sizden, işçi sınıfının ve gençliğin siyasi bilincini yükseltmek için yorulmaksızın işe koyulmanızı istiyoruz. Pasifliğe ya da kaderciliğe yer yok.

Kapitalizmin nesnel çelişkileri işçi sınıfının radikalleşmesine devasa bir itki sağlayacaktır. Ama onlara bilinçli bir devrimci sosyalist yönelim vermek için, bizim gelişmekte olan mücadelelere müdahale etmemiz gerekiyor. Tarihsel durumu anlamış ve uluslararası sosyalizm perspektifini ve programını benimsemiş olan herkesin karşı karşıya olduğu büyük görev ve kaçınılmaz sorumluluk, "Savaşa karşı Savaş" açmak, Dördüncü Enternasyonal'e katılmak ve Sosyalist Devrimin Dünya Partisi'nin inşasına yardımcı olmaktır.

Britanya'daki genel seçimler ve sınıf uzlaşmazlıklarındaki büyüme

Chris Marsden

Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (Britanya) ulusal sekreteri Chris Marsden'in, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi tarafından 3 Mayıs'ta düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda yaptığı konuşmanın metni.

Bu Perşembe günü [7 Mayıs] genel seçimlerden 12 gün önce, Sunday Times gazetesinin her yıl yayımladığı Zenginler Listesi, Britanya'nın, kişi başına, bütün ülkelerden daha fazla milyardere sahip olduğunu ortaya koydu.

Bin kişi, toplam 856 milyar ABD doları servete sahip. Yalnızca en zengin 117 kişinin serveti 503 milyar dolar. Onlar, tüm Britanya nüfusunun alttaki yüzde 40'ından daha fazla servete sahipler.

Onların serveti, yalnızca bir yıl içinde, 43 milyar dolar arttı. Şimdi şunu düşünün: Bu, asgari ücret alan 2 milyondan fazla işçinin yalnızca bu artışı finanse etmek için, tam bir yıl çalışması demektir. Bu, 23 milyon kişinin şu anda kazandığının tamamını, sayısı 100'den biraz fazla olan bu ayrıcalıklılara vermesi demektir.

Süper zenginler, servetlerini, 2008-2009'daki büyük çöküşten bu yana ikiye katladılar. Onlar bunu, azgın bir vurguna dönerek (hükümetler tarafından verilen ya da ücret kesintileri, üretim artışı ve hizmetlerin içini boşaltma yoluyla sızdırılan paraları kullanarak) yaptılar.

Bu, Avrupa'nın bu en zengin ikinci ekonomisinde, nüfusun en yoksul yüzde 20'sinin durumunu, 2009'dakinden yüzde 57 kötüleştirdi. Gelirler azalıyor. En yoksul yüzde 10, haftada yalnızca 160 pound kazanıyor. Çocukların yaklaşık üçte biri dahil, 13 milyondan fazla insan yoksulluk içinde.

Charles Dickens, İki Şehrin Hikayesi'nde, Fransız Devrimi'ne giden yıllardan, "Aydınlık mevsimi... Karanlık mevsimi" diye söz eder. "Olağanüstü pürüzsüz bir mutlulukla ve başarıyla para kazanıp biriktirerek" yaşayan egemen seçkinler için Aydınlık. Önceki Rejime karşı ayaklanmak üzere olan sömürülen kitleler için Karanlık.

Onun çağının toplumsal hastalıklarının olağanüstü tarihçileri, günümüzdeki Britanya'da, Dickens'in devrim öncesi Fransa'ya ilişkin betimlemesini yansıtan çok şey bulurdu. Britanya'daki yaşamın belirleyici özelliği, yaygın ve artan bir toplumsal uçurumdur. Bu seçimlerin üstünde asılı derin kriz algısını açıklayan şey budur.

Ortada çoğunluk hükümeti kurabilecek bir parti yok. Muhafazakarlar ve İşçi Partisi, her ikisi de kemer sıkma politikalarına bağlı olduğu için lanetleniyor. İskoç Ulusal Partisi'nin, Plaid Cymru'nun ya da Yeşiller'in sonu gelmez toplumsal acıya son vereceğini uman milyonlar, bir alternatif arıyor.

Bunu yapmayacaklar. Tersine, onlar, İşçi Partisi'ni desteklemek istiyorlar. Böylece, Muhafazakarların Liberal Demokratlar ya da başkaları ile bir koalisyon kuramaması durumunda, İşçi Partisi iktidarı alabilir.

Bu partilerin ister İşçi Partisi'nin isterse Muhafazakarların önderliğinde oluşturacağı herhangi bir bileşimden oluşan bir hükümet, son derece istikrarsız olacaktır. O, Avrupa Birliği içinde kalıp kalmama ya da Britanya'nın üniter devlet olarak kalıp kalmaması konusundaki fay hatları eliyle parçalanacaktır.

En önemlisi, bu hükümet, işçilerin gözünde herhangi bir meşruluğa sahip olmayacaktır. İnanılmaz derecede zengin ve asalak bir azınlığı daha fazla zenginleştirmek amacıyla büyük çoğunluğa sürekli bir saldırı için demokratik bir yetki sağlanamaz.

Sosyalist Eşitlik Partisi, seçim bildirgesinde şunu vurguluyor: *"mali oligarşinin diktatörlüğüne son verilmedikçe, emekçilerin karşı karşıya olduğu önemli sorunların hiçbiri... çözülemeyecektir. Mali oligarşi, toplumun üzerindeki, kesilip atılması gereken bir kanserdir."*

Bunu kanıtlayan yalnızca bir örnek vereyim: konut krizi. Süper zenginler, gayrimenkul spekülasyonları yapmakla milyarlar kazanmakla meşguller. Bunun sonunda, Britanya'da bir evin ortalama fiyatı 419.000 doları buldu ki bu, yıllık ortalama maaşın 10 katı. Londra'daki ortalama bir evin fiyatı 806.000 dolar ve her yıl ortalama ücretten fazla artıyor.

Kiralar öylesine yüksek ki yardım yapılan kamu evlerinde oturanların yarısı kiralalarını ödemek için mücadele ediyor ve bunların üçte biri, iki yakasını bir araya getirmek için yemek öğünlerini atlıyor.

The Independent gazetesi, bu hafta, açık bir toplumsal temizlik kampanyasında, son üç yıl içinde, 50.000'den fazla ailenin Londra'nın ilçelerinden taşındığını ortaya koydu. Hızla artan kiralar ve sosyal yardım kesintileri, yoksulların, artık kiralalarını ödeyemediği için evlerinden çıkmaya zorlanması anlamına geliyor. Her hafta, 500 aile evini boşaltmak zorunda kalıyor. Bunun suçlusu olan en büyük on belediye meclisinden yedisi İşçi Partisi'nin yönetiminde.

Britanya kapitalizmi, patlayıcı sınıf çatışmalarına yol açması gereken temel bir yönetim krizi ile karşı karşıya.

Bu kesin. Çünkü bir sonraki hükümet, ABD'nin başlıca suç ortağı olarak konumunu yeniden sağlamlaştırmak için hem Rusya'ya ve Çin'e karşı hem de Ortadoğu'daki askeri provokasyonlarını arttırmak zorunda.

Kemer sıkma partileri aynı zamanda militarizm ve savaş partileri olduğu için, yaygın savaş karşıtı duyarlılık, şimdilik herhangi bir siyasi ifade bulamıyor. Bunun değişmesi gerekiyor. Yalnızca Sosyalist Eşitlik Partisi mevcut toplumsal ve siyasal düzene karşı gerçek bir siyasi muhalefeti temsil etmektedir.

Biz, işçilerin ve gençlerin Britanya’da ve uluslararası ölçekte neler olup bittiğinin farkına varması; öncelikle de Ukrayna’da, Irak’ta ve Suriye’de artan savaş tehlikesine ilişkin sessizlik komplosunu anlaması için mücadele ediyoruz. Biz, işçi sınıfının kendi çıkarlarını ileri sürmesine ve kapitalizme son vermesine temel olarak sosyalist ve enternasyonalist bir program geliştirdik.

Vurguladığımız temel sorun, Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’ni işçi sınıfının yeni devrimci önderliği olarak inşa etme ihtiyacıdır.

David O’Sullivan’ı aday gösterdiğimiz Holborn ve St. Pancras, Karl Marx’ın Kapital’i yazdığı ve 1864’te Birinci Enternasyonal’in kurulduğu yerdir. Vladimir Lenin, Lev Troçki ile ilk kez 1902’de orada buluşmuştu.

Katie Rhodes’ı aday gösterdiğimiz Glasgow merkezi, John Maclean’in I. Dünya Savaşı’na karşı kahramanca hareketi başlattığı yerdir. O, 1918’de, isyana teşvikten yargılanmış ve suçlu bulunmuştu. Maclean, sanık yerinden, zorbalara karşı, durumu tersine çeviren bir konuşma yapmış ve şunları söylemişti:

“Ben burada sanık olarak bulunmuyorum. Ben, tepeden tırnağa kana bulanmış kapitalizmi suçlayan kişi olarak buradayım.

“Bana yönelik suçlamalarınız ne olursa olsun, ben işçi sınıfına sesleniyorum.

“Yalnızca onlara sesleniyorum, çünkü tüm dünyanın akılcı bir ekonomik temel üzerinde kardeşlik içinde olacağı çağı yalnızca onlar gerçekleştirebilir. Toplumu yeniden örgütlemenin tek yolu budur. Buna, yalnızca dünya insanları dünyayı ele geçirdiği ve elde tuttuğu zaman ulaşılabilir.”

Bunlar, bir zamanlar yaygın bir şekilde işçi sınıfına duyulan köklü güveni ifade eden mükemmel sözlerdir.

Önümüzdeki dönemde, Britanya’daki işçiler, bunlara, onlarca yıldır İşçi Partisi’nin, sendikalizmin ve Stalinizmin kasvetli ağırlığı altında gömülmüş gerçek sosyalist geleneklerine giden yolu SEP’te ve DEUK’ta bulacaklar.

Avrupa Birliği ve Avrupa militarizminin dönüşü

Peter Schwarz

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin (DEUK) sekreteri Peter Schwarz'ın, DEUK tarafından 3 Mayıs'ta düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda yaptığı konuşmanın metni.

Yoldaşlar, dostlar,

Gelecek Cuma günü, II. Dünya Savaşı'nın Avrupa'da bitmesinin 70. yıldönümü. 8 Mayıs 1945'te, Alman Ordusu'nun başkomutanlığı resmen teslim olmuştu.

70 yıl, tarihsel açıdan kısa bir zamandır. Almanya'da, hala, savaş sona erdiğinde en azından 15 yaşında olan iki milyon insan yaşıyor. Onlar, savaşı gençler ya da yetişkinler olarak yaşadılar. Sonradan doğmuş olanlar da imha edilmiş şehirlerin, acı çeken insanların ve toplama kamplarındaki bir deri bir kemik beden yığınlarının dehşet verici görüntülerine aşına.

Avrupa'da böylesi berbat bir felaket yinelenebilir mi?

Bu sorunun resmi yanıtı, uzun bir süre, "hayır" idi. Avrupa'nın ekonomik bütünleşmesinin, ortak para biriminin ve iç sınırların kaldırılmasının, Avrupa'yı iki dünya savaşının merkezi haline getirmiş olan anlaşmazlıkları ortadan kaldırdığı iddia ediliyordu. Avrupa Birliği (AB), "Avrupa'nın Birliği"ni cisimleştiriyor; Avrupalıların bir kez daha birbirlerini vurmayacağını garantiye alıyordu.

Bu, her zaman, bir yalan olmuştur. Avrupa Birliği, Avrupa'nın halklarını birleştirmedir. Avrupa Birliği, onu içeride işçi sınıfına ve uluslararası düzeyde rakiplerine karşı bir silah olarak kullanan en güçlü ekonomik ve mali sektör çevrelerinin bir aracıdır. AB, Avrupa'yı 1914'te ile 1945 yılları arasında bir cehenneme çevirmiş olan çelişkilerin üstesinden gelmemiş; tersine, onları yeniden üretmiştir.

Günümüz Avrupa'sının bir incelenmesi, iki dünya savaşına yol açmış olan toplumsal hastalıkların ve çelişkilerin tamamının bir kez daha ortaya çıktığını gösteriyor.

Gelin, önce toplumsal duruma bakalım. Avrupa'daki sınıf çelişkileri, hiçbir zaman bu denli şiddetli olmamıştı. 25 yıl önce, kapitalizmin Doğu Avrupa'da yeniden uygulanmasına refah ve demokrasi vaatleri eşlik etmişti. Şimdi, bu ülkelerdeki işçilerin çoğunun geliri Çin'dekinden daha düşük. Sağlık ve eğitim sistemleri çökmüş, hükümetler gırtlaklarına kadar yolsuzluğa batmış durumda.

"Kemer sıkma" sözcüğü, tüm Avrupa'da ücretlere, emeklilik maaşlarına, işlere ve sosyal yardımlara yönelik bitmek bilmez saldırıların simgesi haline geldi. Troykanın dayatmaları milyonlarca insanın yoksullaşmasıyla sonuçlandı.

Kıtanın önde gelen ekonomisi Almanya'da, her 7 kişiden biri yoksul. İstihdam edilenlerin yüzde 39'u düzenli olmayan (yarım gün, geçici vb.) işlerde çalışıyor.

Toplumun tepesinde, servet patlaması yaşanıyor. Alman borsa endeksi, Almanya'nın birleşmesinde 2.000 puan iken, bugün 12.000 puana yükselmiş durumda. Bu şaşırtıcı artış, ekonomik büyümenin sonucu değildir. O, mali oligarşinin işçi sınıfı zararına sınırsız zenginleşmesini yansıtmaktadır.

Toplumsal eşitsizlik, demokrasi ile bağdaşmayan bir boyuta ulaşmış durumda. Toplum bağlarını kopartırken, siyasi partiler kenetleniyor. Adı ister sağcı isterse solcu olsun, onların hepsi aynı gerici politikayı izliyor. Siyasi gelişmeleri seçim sandıkları dolayımıyla etkilemek, artık fiilen olanaksız.

Egemen seçkinler, buna, devasa bir gözetleme ve polis aygıtı inşasıyla tepki gösteriyor. Onlar, halkı, sindirilmesi ve ezilmesi gereken düşmanlar olarak görüyorlar.

Avrupa'nın çöküşünün en uğursuz ifadesi, militarizmin yeniden canlanmasıdır. Çeşitli Avrupa devletleri, 1990'lardan bu yana, Ortadoğu'da ve Afrika'da ABD önderliğindeki savaşlara katılıyorlar. Bununla birlikte, Ukrayna'da Batı tarafından düzenlenen darbe ile birlikte, Avrupa militarizmi yeni bir boyut kazanmış durumda.

NATO, stratejisini gözden geçirdi ve devasa silah cephaneliğini Rusya'ya yöneliyor. Rusya ile nükleer bir savaş, artık teorik bir olasılık değil, gerçek bir tehlikedir.

Avrupa, dünyanın paylaşımı ve yeniden paylaşımı uğruna yağmacı savaş yönelimine katılmak için, kendi ordusunu güçlendiriyor. Alman emperyalizmi, Ukrayna'ya yönelerek, kendi geleneksel yayılma yönünü yeniden başlatıyor. Ama tek hedef Rusya değil. Avrupa emperyalizmi, Ortadoğu'da ve Kuzey ve Orta Afrika'da da giderek daha aktifleşiyor.

Avrupa'nın birliği görünümünün arkasında gerilimler artıyor. Berlin'in "Avrupa'ya önderlik etme" özlemini açıklaması, Paris'te ve diğer Avrupa başkentlerinde kaygılara yol açıyor.

Avrupa'yı bir savaş alanına dönüştürmüş olan anlaşmazlıklar yeniden ortaya çıkıyor. Avrupa Birliği'nin onu oluşturan ulusal ve hatta bölgesel parçalara ayrılması ufukta beliriyor. Aylarca, AB'nin Yunanistan'ın Avro Bölgesi'nden çıkmasını (Grexit) kaldıracak kaldıramayacağı üzerinde ateşli bir tartışma yaşandı. Şimdi, Britanya'nın AB'den ayrılmasının (Brexit) çok daha büyük bir tehlike olduğu düşünülüyor.

NATO, ABD ile Atlantik ötesi ittifak da benzeri gerilimlerle yarılmış durumda. Rusya'ya karşı ortak eyleme rağmen, Almanya ile ABD, Doğu Avrupa'da, Karadeniz bölgesinde, Rusya'da ve Çin'de, stratejik rakiplerdir.

Avrupa halkının ezici çoğunluğu militarizmi, şovenizmi, yabancı düşmanlığını ve toplumsal eşitsizliği reddediyor. Milyonlarca işçi ve genç, onlara karşı mücadelenin araçlarını ve yollarını arıyor. Kıta, patlamaya hazır, aşırı ısınmış bir kazana benziyor.

Eksik olan, bu çabaları ifade eden uygulanabilir bir perspektif ve siyasi sestir.

Avrupa'nın birbiriyle savaşıyor rakip devletlere ve bölgelere bölünmesi bir felaket olacaktır. Ama Avrupa Birliği'ni savunmak, işleri daha da kötü yapmaktadır. AB, kemer sıkma politikalarının, diktatörlüğün ve militarizmin; tam da Avrupa'yı parçalayan merkezkaç eğilimleri üreten etmenlerin kaynağıdır.

Bu, Yunanistan'da son yaşananlar eliyle bir kez daha görüldü.

Radikal Sol Koalisyon, Syriza, seçimleri, kemer sıkma politikasına son verme vaadiyle kazanmıştı. Ama o, AB ile ilişkisini kesmeyeceğini ve Avro Bölgesi içinde kalacağını vurguladı.

Syriza hükümetinin seçim programını inkar etmesi ve oylarıyla onu iktidara getiren yoksul emekçilere bütünüyle ve açıkça ihanet etmesi bir aydan kısa sürdü.

Bu berbat ihanet, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi için bir sürpriz olmadı. Syriza, işçi sınıfı değil ama Yunan egemen seçkinlerinin ve üst orta sınıfın hali vakti yerinde bir kesimi adına konuşmaktadır.

Onlar bu yüzden Avrupa işçi sınıfına başvurmadılar; bunun yerine yabancı düşmanı Bağımsız Yunanlılar ile koalisyon kurdular; bu yüzden troykanın bütün taleplerine teslim oldular. Onlar, bu arada, toplumsal huzursuzluğu şiddet yoluyla ezmeye hazırlanıyorlar.

Yunanistan'da yaşananlar, uluslararası işçi sınıfı için son derece önemli bir siyasi deneyimdir. Syriza tarafından oynanan rol, proleter sınıf mücadelesinin yerine "kimlik gündemleri"ni geçirmiş olan sahte sol orta sınıf politikalarının gerici karakterinin ezici bir teşhididir.

Almanya'daki Sol Parti, İspanya'daki Podemos ve tüm dünyadaki çok sayıda küçük grup aynı gündemi izliyor. Onlar Syriza'nın en coşkulu destekleyicileri ve aynı hali vakti yerinde kesimi temsil ediyorlar. Onlar, servetin, toplumun en zengin yüzde 10'u içinde daha adil bir dağıtımı ile ilgileniyorlar. Aşırı zenginlere gıpta ile bakan bu kesimler, işçi sınıfını küçümsemekte ve ondan korkmaktadır.

Avrupa Birliği'ni savunma ile ulus devleti güçlendirme arasındaki tercih sahte bir seçenektir. Görmüş olduğumuz üzere, Avrupa'yı parçalayan güçleri, bizzat AB üretmektedir.

Kıtayı onun halkı yararına birleştirmenin, onun devasa kaynaklarını herkesin yararına kullanmanın ve militarizmi durdurmanın tek yolu, Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri'nden geçiyor.

Yaklaşan felaketi, yalnızca Avrupa işçi sınıfının bağımsız seferberliği önleyebilir.

Tüm Avrupa ülkelerinin işçileri, Avrupa Birliği'ne ve kurumlarına karşı birleşmelidir. Onlar, büyük sermayeyi, bankaları ve büyük şirketleri kamulaştırarak; ekonomiyi sosyalist temelde yeniden örgütleyen ve mali aristokrasinin kar çıkarları yerine bir bütün olarak toplumun hizmetine sunan işçi hükümetleri kurmalı.

Militarizme, savaşa ve tarihin çarpıtılmasına karşı mücadele

Ulrich Rippert

Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (-PSG- Almanya) ulusal sekreteri Ulrich Rippert'in Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi tarafından 3 Mayıs'ta düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısında yaptığı konuşmanın metni.

Almanya'da, yalnızca Alman militarizminin dönüşü olarak betimlenebilecek yoğun bir askeri takviye gerçekleşiyor. Aynı zamanda, tarihi çarpıtma yönünde sistematik çabalar söz konusu.

Auschwitz, Treblinka, Majdanek, Buchenwald ve başka toplama kamplarındaki insanların kurtarılmasından 70 yıl sonra, Nazilerin suçları göreceleştiriliyor ve aklanıyor.

Medya'da ve üniversitelerde, bu terörün Rus Devrimi'nden, Bolşevizm'den ve Kızıl Ordu'dan kaynaklandığı iddia ediliyor. Bu yüzden, Nazilerin suçları anlaşılabilir bir tepkiymiş.

Bu tarih çarpıtması, militarizmin ve büyük güç politikasının yeniden ortaya çıkması ile doğrudan bağlantılıdır. Alman emperyalizminin yeni suçlarını hazırlamak için, onun tarihsel suçlarının temizlenmesi ve geçiştirilmesi gerekiyor.

Bir yıl önce, Cumhurbaşkanı Joachim Gauck ve Alman hükümeti, askeri kısıtlamanın sonunu açıkladı. Onlar, Almanya'nın, dünya politikasını kenardan yorumlayamayacak denli büyük ve ekonomik olarak güçlü olduğunu ilan ettiler. O zamandan beri, daha iyi silahlar, askerlerin daha iyi eğitilmesi ve ordu için daha fazla para taleplerinin yapılmadığı gün neredeyse geçmedi.

Tarih, tam gücüyle geri dönüyor.

Rusya'ya karşı savaş kışkırtıcılığının temposu nefes kesici biçimde artıyor. Alman emperyalizmi, iki dünya savaşında da işgal etmiş olduğu Ukrayna'yı, Rusya'ya karşı ilerlemesini yenilemek için kullanıyor. Alman hükümeti, bu amaca ulaşmak için, İkinci Dünya Savaşı'ndaki Nazi işbirlikçilerinin geleneklerini sürdüren Svoboda ve Sağ Sektör faşistleri ile işbirliği yapıyor.

Almanya, Ortadoğu'daki askeri varlığını da artırıyor. Berlin hükümeti, şimdi, 2003'te Irak'ta ve 2011'de Libya'da olduğundan farklı şekilde, Almanya'nın, bölgenin bir sonraki parçalanmasında belirleyici bir rol oynamasını garantiye alıyor.

Savaş sonrası dönemin, Almanya'nın Naziler tarafından işlenmiş olan suçlardan dersler çıkarttığı, barışçıl bir dış politika benimsediği ve istikrarlı bir demokrasi geliştirdiği biçimindeki propagandanın bir masal olduğu ortaya çıkmış durumda.

Alman emperyalizmi, bir kez daha, tarihsel olarak geliştirmiş olduğu şekilde, hem içeride hem de dışarıda, bütün saldırganlığıyla kendisini gösteriyor.

Bu yılın başında, yeni tankların, savaş helikopterlerinin ve saldırı silahlarının sağlanacağı açıklandı. Denizaltı filosu genişletilecek ve insansız hava araçları satın alınacak.

Şubat ayında, yeni bir askeri doktrin açıklandı.

Almanya, dünya çapındaki müdahaleler için NATO'nun acil müdahale birliklerinin önderliğini aldı. O, çok sayıda askeri tatbikatın önde gelen katılımcısı ve Doğu Avrupa'daki NATO yığınağında ve Rusya'nın kuşatılmasında önemli bir rol oynuyor.

İsveç'in önceki başbakanı Carl Bildt, bu yılın başlarında yapılan Münih Güvenlik Konferansı'nda, Rusya ile bir savaşın mümkün olduğunu açıkladı. O, *"Şu anda, dünya politikasında son derece tehlikeli bir aşamadan geçiyoruz... Doğu yanıyor, Güney yanıyor. Bu yangınlar bize çok yaklaşıyor."* dedi.

Başka sözcüklerle ifade edersek, Avrupa, 1914'te ve 1939'da yaşananlardan çok daha kötü, nükleer bir felaketin eşiğinde duruyor.

Savaş yönelimini bütün partiler destekliyor. Sosyal Demokrat Parti (SPD) ve onun dışişleri bakanı kamçı rolünü üstlenmiş durumda.

Onlar, Yeşiller ve Sol Parti tarafından destekleniyorlar. Bu partiler önemli bir rol oynamaktadır. Onların özel katkısı, Alman militarizminin yeniden canlanmasını *"barış"*, *"demokrasi"* ve *"insan hakları"* hakkında ifadelerin arkasına gizlemekten ve ona yönelik her türlü muhalefeti bastırmaktan oluşuyor.

Sendikalar da savaş yönelimini destekliyorlar. Alman Sendikalar Konfederasyonu'nun (DGB) başkanı Reiner Hoffman, Alman büyük güç politikasını, *"ileriye gören dış politika"* olarak övüyor.

DGB, daha iki yıl önce, Alman ordusu ile bir ittifak kurmuştu. Konfederasyonun başı, o zaman, yalnızca sendikaların değil ama ordunun da barış hareketinin bir parçası olduğunu ilan etmişti.

Medya, siyasi partiler ve sendikalar, halka karşı gerçek bir komplo kurmaktadır. Onların bir tanesi bile, olup bitenlerin adını koymuyor ve Rusya ile bir savaşın nükleer bir felaket anlamına geleceğini söylemiyor.

Partiler ve sendikalar, bunun yerine, ordu ile birlikte, gelecek ay için *"Silahlı Kuvvetler Günü"* adlı bir askeri kutlamaya hazırlanıyorlar. Orduya adam toplamak için, okullara, yüzlerce sözde *"genç subay"* ve *"askeri meslek danışmanı"* gönderilecek. Prusya militarizmi ve Wehrmacht tarzı *"askeri erdem"*, bir kez daha rol model olacak.

Bu büyük askeri gösterinin bir bölümü, savaş sonrasında Almanya'nın yeniden silahlanmasına ve Bundeswehr Federal Silahlı Kuvvetleri'nin oluşmasına yardımcı olan Nazi subaylarına övgü olacak.

Milyonlarca insan, savaş propagandasını ve askeri takviyeyi, kuşku, şok ve artan öfke karışımı duyguları içinde izliyor.

Toplama kamplarındaki insanların kurtarılmasının 70. yıldönümünü kutlamak için, geçtiğimiz haftalar içinde, 6 milyon Musevi'nin kitlesel olarak ortadan kaldırılmasının tüm dehşetini bir kez daha ortaya koyan televizyon belgeselleri gösterildi.

Nazilerin korkunç suçları, halkın geniş kesimlerinin bilincine kazınmış durumda. "Daha fazla savaş yok!" ve "Faşizmin yinelenmesine hayır!" talepleri, kuşakların düşüncelerini biçimlendirdi ve bugüne kadar canlılığını koruyor.

Bu direnişi kırmak amacıyla, tarihi yeniden yazmaya ve çarpıtmaya yönelik çok güçlü bir kampanya sürdürülüyor. Tarihçi Ernst Nolte, 30 yıl önce, Nazizmin suçlarını göreceleştirmiş ve onların, Bolşevizme yönelik bir tepki olarak "anlaşılabilir" olduğunu belirtmişti. Nolte, o zaman, güçlü bir muhalefetle karşılaşmış ve savları reddedilmişti.

Bugün, onun revizyonizmi, tarih konferanslarında ve seminerlerinde hem de tarihe ilişkin bu yalanlara yönelik her türlü eleştiriyi bastırmaya çalışan Berlin'deki Humboldt Üniversitesi gibi önde gelen üniversiteler tarafından savunuluyor.

Ama tarih neseldir ve tarihsel gerçek muhteşem bir siyasi güçtür. Tarih ile oyun oynayabileceğini düşünenler, fena halde yanılıyorlar.

Faşizmin korkunç suçlarının ve milyonlarca ölüme yol açan dünya savaşlarının kapitalist kar sisteminin çelişkilerinden kaynaklandığı gerçeğini hiç kimse gizleyemez.

Militarizmin ve savaşın, milyonlarca insanı şok eden dönüşü, toplumsal ilişkilerin gerçek durumunu açığa vurmaktadır. Bu, demokrasinin, özgürlüğün ve toplumsal ortaklığın kapitalizm ile uyumlu olduğu yanılsamasını yalanlamaktadır. Bu, bütün partilerin ve sendikaların gerçek karakterini açığa vurmakta ve böylece, işçi sınıfının devrimci gelişiminin koşullarını yaratmaktadır.

Bizim partimizin gücü, bizim hiçbir zaman uyarlanmamış olmamızdır. Biz, tarihin çarpıtılmasına karşı, tarihsel gerçek uğruna yorulmaksızın mücadele ediyoruz. Biz, oportünizmin ve ulusalcılığın her türüne karşı, işçi sınıfının sosyalist temelde uluslararası birliği için mücadele ediyoruz.

Bizim güvenimizin ve iyimserliğimizin kaynağı olan ilkeler uğruna bu mücadele, şimdi, geniş bir izleyiciler topluluğu kazanıyor.

ABD'nin "Asya'ya dönüş"ü ve Çin'e karşı savaş yönelimi

Tom Peters

Yeni Zelanda'daki Sosyalist Eşitlik Partisi grubunun önderlerinden Tom Peters'in Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi tarafından 3 Mayıs'ta düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısında yaptığı konuşmanın metni.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi, geçtiğimiz yıl bugün, Amerikan egemen sınıfının Çin'e karşı bilinçli bir şekilde savaşa hazırlandığı uyarısında bulunmuştu. Geçtiğimiz 12 ay içindeki gelişmeler, bu hazırlıkların hızlı bir tempoda ilerlediğini gösteriyor.

ABD egemen seçkinleri, derin ekonomik krize karşılık vermek için, Çin işçi sınıfından çıkartılan karlar ve tüm Asya kıtasının kaynakları üzerinde ne pahasına olursa olsun denetim sağlamakta kararlıdır.

Neredeyse dört yıl önce, Kasım 2011'de, Obama yönetimi, "Asya'ya dönüş"ünü ilan etmişti. Bu, Çin'i askeri olarak kuşatmaya, onun bölgedeki ekonomik etkisini kırmaya ve Pekin'i Washington'un taleplerine boyun eğmeye zorlamaya yönelik kapsamlı bir stratejidir. Dönüş, bölgeyi kaynayan bir gerilimler ve rekabetler kazanına dönüştürmüştür.

ABD'nin ve müttefiklerinin pervasız askeri takviyesine, Çin'in Güney ve Doğu Çin denizlerindeki tartışmalı bölgelerdeki sözde "saldırganlığı"na ve "dayatmacılığı"na ilişkin bitmek bilmez kınamalar eşlik ediyor. Obama, Çin'i, son olarak, "bölgedeki diğer ülkeleri bizim zararımıza kurallar etrafında bir araya getirmek için" büyüklüğünü kullanmakla suçladı.

Bu tür iddiaların ikiyüzlülüğü şaşırtıcı. Onlar, gerçeği tersine çeviriyorlar.

ABD, daha geçtiğimiz ay, Güney Kore ve Filipinler ile birlikte, Kuzey Kore'yi ve Çin'i tehdit etmek için tasarlanmış kapsamlı savaş oyunları düzenledi. Washington, önümüzdeki beş yıl içinde on Asya-Pasifik ülkesinde 29 askeri tatbikat düzenlemeyi planlıyor. Aynı dönem içinde, ABD donanmasının yüzde 60 kadarı bölgeye konuşlandırılacak.

Amerika Birleşik Devletleri, Filipinler'deki ve Avustralya'daki üslere binlerce asker yığmış durumda. O, Pentagon'un Çin'e karşı bir nükleer savaş kazanma stratejisinin bir parçası olarak, Japonya ve Kore ile birlikte ileri füze savunma sistemleri geliştiriyor.

Askeri yığınağın yanı sıra, halen 11 ülke ile görüşülen ABD önderliğindeki Pasifik Ötesi Ortaklık (TPP), Çin karşıtı "dönüş"ün ekonomik cephesini oluşturuyor. Onun amacı, ticaret ve yatırım yasalarını ABD şirketlerinin yararına yeniden yazmaktır. Savunma Bakanı Ashton Carter, bu ortaklığın saldırgan karakterini, Amerikan

çıkartılmasına hizmet eden bir “küresel düzen”i kurmak için “TPP’yi başarmak, benim için yeni bir uçak gemisi kadar önemli” diyerek ortaya koydu.

Emperyalistler arası rekabet, Çin’den edinilen karların paylaşılması konusunda ortaya çıkmaya başladı. Aralarında Britanya’nın, Almanya’nın ve Fransa’nın da olduğu çok sayıda Avrupa ülkesi, Washington’ın itirazlarını görmezden gelerek, Çin’in Asya Altyapı Yatırım Bankası’na katıldı. Bu ülkeler, halihazırda, tüm yerkürede ABD savaşlarının ve müdahalelerinin müttefikleri işlevini görürken, kendilerini hızla ABD ile çatışmaya sürükleyebilecek ayrı emperyalist çıkartılara sahipler.

Washington’ın yanıtı, Asya’daki egemenliğini garantiye almak için, her zamankinden daha fazla kendi askeri üstünlüğüne yaslanmak olacaktır.

ABD tarafından teşvik edilen Japonya, Pekin ile Doğu Çin Denizi’ndeki kayalık Diaoyu (Çin’deki adı) ya da Senkaku (Japonya’daki adı) adaları üzerine olan anlaşmazlığını saldırgan bir şekilde sürdürüyor. Obama, geçtiğimiz yıl, üzerinde insan yaşamayan bu adalar üzerine çatışma durumunda, ABD’nin Çin’e karşı bir savaşta Japonya’nın yanında yer alacağını taahhüt etmişti.

Japonya’da II. Dünya Savaşı’ndan bu yana kurulan en sağcı ve militarist hükümet olan Shinzo Abe hükümeti, silahlıyor ve savaşa hazırlanıyor. Japon ordusu üzerindeki sınırlamaları kaldırmak için anayasayı yeniden yorumlayan Abe, Japonya dışındaki ortak askeri operasyonların çapını, çatışma tehlikesini fazlasıyla arttıracak şekilde büyük ölçüde genişletmek için, geçtiğimiz hafta, Obama ile yeni savunma ilkelerini imzaladı.

Tokyo halen ABD’nin bir müttefiki olmakla birlikte, Japon egemen seçkinleri, çoktandır devam eden emperyalist emellerini Washington’a tabi kılmaktan hoşnut olmayacaklar. Japonya ile ABD arasındaki 1941-45 Pasifik savaşı, bu iki emperyalist güçten hangisinin Çin’i ve Asya’nın geri kalanını kontrol edeceğini belirlemek için yapılmıştı.

Tüm bölgede, savaş yönelimi ile derinleşen bir toplumsal kriz ve demokratik haklara yönelik saldırılar el ele gidiyor. Vietnam’da, Filipinler’de ve diğer yerlerde, Maoçu ve Stalinist partiler dahil, siyaset kurumu, işçilerin öfkelerini, Çin karşıtı şovenizmi canlandırarak saptırmaya çalışıyor.

Egemen seçkinler, her şeyden çok kendi halklarından korkmaktadır. Her ülkedeki işçiler ve gençlik, savaşa ve sömürgeciliğe karşı köklü bir düşmanlık duyuyor. Çok sayıda ülke, Japon, Amerikan ve Avrupalı işgallerin mirasından zarar görmeye devam ediyor.

Geçtiğimiz 20 yıl boşuna yaşanmadı. Milyonlarca insan, Afganistan’ın ve Irak’ın istilalarının kitlesel imha silahlarına ve terörizm ile mücadeleye ilişkin yalanlar üzerine kurulduğunu biliyor.

Bu yüzden, emperyalizmin suçlarını örtbas etmeye yönelik güçlü çabalar sürdürülüyor. Aynı sağcı Alman akademisyenlerinin Nazilerin suçlarını

göreceleştirmeye çalışması gibi, Abe hükümeti de Japon mezalimleri tarihini örtbas etmek istiyor.

Abe, bu yılın başlarında, Japon ordusunun “rahat ettiren kadınlar”ından (II. Dünya Savaşı sırasında Kore’den, Çin’den, Filipinler’den ve başka ülkelerden toplanmış seks köleleri) söz ettiği için bir ABD tarih ders kitabına saldırmıştı. Abe’nin akademik çevrelerdeki müttefiklerinden bazıları, 1937 Nanking Katliamı’nın olduğunu da inkar ediyor.

Hem Avustralya hem de Yeni Zelanda hükümetleri, I. Dünya Savaşı’nın ölüm alanlarına katılımlarını kutlarken yüz milyonlarca dolar harcıyorlar. Bu ideolojik kampanyalar en keskin uyarı olarak görülmelidir. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları, yeni bir kuşağı Üçüncü bir Dünya Savaşı için hazırlamak amacıyla temizleniyor ve kutsanıyor.

İşçi sınıfının kendi hazırlıklarını yapması gerekiyor. Sosyalist Eşitlik Partisi’nin Avustralya ve Yeni Zelanda’daki Anzak Günü toplantıları, işçi sınıfının -hiçbir ülkenin siyaset kurumunda ifadesini bulmayan- yaygın tepkisini dile getirdi. SEP, uluslararası sosyalizm ilkeleri ve Rus Devrimi’nin dersleri üzerine kurulu yeni bir uluslararası savaş karşıtı hareketin inşası için çağrı yaptı.

Hareketimiz tek başınadır. 2003’te Irak’ın işgaline karşı kitlesel protestoları çıkmaza sokan orta sınıf sahte solcuları ve liberalleri, emperyalizm kampına katılmış durumda. Onlar, şimdi, Washington’ın Çin ve Rus “emperyalizmi”ne ve “yayılmacılığı”na ilişkin ikiyüzlü suçlamalarını tekrarlayarak, savaş yönelimine yardımcı oluyorlar.

Bu toplantıda, sizleri Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’ne katılmaya, tüm Asya ve Pasifik bölgesinde yeni şubeler inşa etme mücadelesinde yer almaya çağırıyoruz. İşçi sınıfını, tüm sınırların ötesinde, emperyalist savaşa ve kapitalist sisteme karşı birleştirmenin tek yolu budur.

Çin’de işçi sınıfının siyasi bağımsızlığı uğruna mücadele

James Cogan

Sosyalist Eşitlik Partisi’nin (Avustralya) ulusal sekreteri James Cogan’ın Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi tarafından 3 Mayıs’ta düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısında yaptığı konuşmanın metni.

ABD’nin “Asya’ya dönüş”ü ya da daha doğru ifadeyle ABD, Avustralya ve Japon emperyalizmlerinin Çin’e karşı savaş hazırlığı, insanlığın geleceğini tehdit etmektedir.

Bu ülkelerin her birinin silahlı güçleri, Çin anakarasına karşı bombardıman, füze, bilgisayar ağı ve “karşı-uzay” saldırılarından oluşan bir “körleştirici savaş”ı ve aynı zamanda onun ekonomisini felce uğratarak halkını açlıktan öldürmeye yönelik bir deniz kuşatmasını öngören “Hava-Deniz Savaşı konsepti”ni yerine getirmek için donatılıyor, konuşlandırılıyor ve eğitiliyor.

[Düşünülen] saldırı, askeri tesisleri, komuta merkezlerini, uyduları, iletişim sistemlerini ve enerji hatları şebekesini imha etmeyi ve bu süreçte Çin kentlerini yıkıp çok sayıda sivil katletmeyi amaçlayacak.

Burada söz konusu olan pervasızlık, ABD strateji ve asker çevrelerinde yayımlanan çeşitli savaş çalışmalarına yansıyor. 1 Nisan günü ABD Ulusal Savunma Üniversitesi tarafından yayımlanan son çalışmalardan biri şunu ileri sürüyor: “Çin ana kıtasına konvansiyonel saldırılar her ne kadar bilerek arttırılacak olsalar da, kaçınılmaz şekilde nükleer tırmanmaya yol açmayacaktır.”

Başka sözcüklerle ifade edersek, gelinen noktada Japon ve Avustralyalı müttefikleri tarafından desteklenen Amerikan egemen seçkinleri, kendi amaçlarına ulaşmak için nükleer savaş riskine hazırlıklılar. Washington, Çin’i ve geniş emek kaynaklarını ABD bankalarının, yatırım kuruluşlarının ve şirketlerinin sınırsız egemenliğine tabi kılama yöneliminde durmayacaktır.

Savaş tehlikesi karşısında, Çin işçi sınıfı, yazgısını Çin Komünist Partisi (ÇKP) yönetiminin eline teslim edemez. ÇKP, Çin burjuvazisinin siyasi temsilcisidir. ÇKP, emperyalizme karşı işçi sınıfı temelli her türlü mücadeleye yapısal olarak düşmandır; çünkü bu, onun maddi çıkarlarını ve egemenliğini doğrudan tehdit edecektir.

ÇKP, 1949 yılında, Mao Zedong’un önderliği altında iktidarı aldı ve Sovyetler Birliği’ndeki bürokratik Stalinist rejimi model alan bir devlet kurdu. ÇKP, sömürgeciliğin kalıntılarını ortadan kaldıracığını ve Çinli kitleleri geri kalmışlıktan kurtaracağını iddia etmişti.

Buna karşılık, Maoculuğun Stalinist “tek ülkede sosyalizm” teorisi üzerine kurulu ulusalcı politikaları, yalnızca 23 yıl içinde, Mao’nun ABD emperyalizmine tekliflerine ve ardından kapitalizmin restorasyonuna yol açtı. ÇKP, Deng Xiaoping’in ve ardıllarının yönetiminde, Çin’i ABD egemenliğindeki dünya düzenine dahil etmek için Washington ile işbirliği yaptı.

Bugün Çin, dünya kapitalizminin başlıca ucuz emek platformu ve hem ulusötesi şirketler hem de büyük ölçüde Komünist Parti hiyerarşisinden çıkmış olan yeni Çin burjuvazisi için büyük kar kaynağıdır.

ÇKP bağlantılı Çinli kapitalistler, devasa bir servet biriktirmiş durumdadır. 1,35 milyarlık nüfus içinde, 450 dolayında milyarder, kişisel serveti 200 milyon doların üstünde 60.000 birey ve 2,5 milyon dolar milyoneri bulunuyor.

Buna karşılık, 400 milyon dolayında insan, özellikle köylüler, yoksulluk içinde yaşıyor; yüz milyonlarca sanayi işçisi ve “göçmen” işçi düşük ücretlere ve ağır koşullara

katlanıyor. Küresel fiyat düşüşü ve deflasyon kötüleşirken, ekonomik büyüme, kitlesel işsizlik tehlikesine yol açacak şekilde büyük bir hızla düştü.

ÇKP, bu durumdan, hala “Çin tarzı sosyalizm” olarak bahsediyor.

Pekin, Washington’ın tehditlerine yanıt olarak, uçak gemilerinin, nükleer silahlı denizaltıların ve Güney Çin Denizi’ndeki yapay adalar üzerindeki havaalanlarının ABD savaş kışkırtıcılarının gözünü korkutacağı boş umuduyla, Çin ordusunu güçlendirmeye milyarlarca dolar akıtıyor. Pekin, bu arada, Rusya ile her zamankinden yakın bağlar kuruyor ve ABD’nin Avrupalı rakiplerine daha yakın ilişki çağrısı yapıyor.

Çin pazarına kimin egemen olacağı konusunda büyük emperyalist güçler arasındaki gerilimler artıyor ki bu, Britanya, Almanya, Fransa ve İtalya’nın Washington’a kafa tutup Asya Altyapı Yatırım Bankası’na katılmasına yansıdı. ABD ve Japonya, buna, geçtiğimiz hafta, askeri ittifaklarını genişleterek ve Çin karşıtı saldırgan duruşlarını pekiştirerek yanıt verdi.

Askeri çatışma tehlikesi artar ve içteki sınıf çelişkisi büyürken, ÇKP, Çinli işçileri savaşı önleme ve toplumsal ve siyasal haklarını elde etme mücadelesindeki tek müttefiklerinden -ABD, Japon, Asya ve dünya işçilerinden- kopartmak için, milliyetçiliği, Amerikan karşıtı duyguları ve Japon karşıtı şovenizmi teşvik ediyor.

Çin işçi sınıfının, Çinli kitleler tarafından 1911’den 1949’a kadar verilmiş çok önemli devrimci mücadeleler ve Çin işçi sınıfının 1989’da ÇKP yönetimine karşı Tiananmen Meydanı katliamıyla sonuçlanan acı deneyimleri dahil, 20. yüzyılın büyük stratejik derslerini özümsemesi gerekiyor.

Çin’deki görev, işçi sınıfının Çin burjuvazisinin bütün kesimlerinden siyasi bağımsızlığını sağlamaktır. Bu kesimlere, bir tür liberal demokrasi kurması için ÇKP’ye baskı yapılabileceğini ve emperyalizm ile bir uzlaşmanın barışı güvence altına alabileceğini iddia eden küçük-burjuva demokratları da dahildir.

Haziran 1989’da, işçi sınıfının öğrenci önderliğine ve onların protesto perspektifine tabi kılınması, ÇKP’nin kitle hareketini Pekin’de ve tüm ülkede kana boğmasını mümkün kılmıştı.

İşçi sınıfının, aynı zamanda, Tibet’te, Sincan’da ve Çin’in başka yerlerinde ulusal kendi kaderini tayin hakkının ve ayrılıkçılığın gerici savunucularına da kararlılıkla karşı durması gerekiyor. Onlar, ülkeyi kaosa ve iç savaşa sürükleyerek müdahaleye gerekçe sağlamayı amaçlayan “insan hakları emperyalizmi”nin siyasi ajanları işlevini görmektedirler.

Çin’deki işçi sınıfı için ileriye giden yol, onun, dünya sosyalist devrimi perspektifi üzerine kurulu uluslararası bir savaş karşıtı hareketi inşa etmek için dünyanın dört bir yanındaki işçilere katılmasında yatmaktadır. Savaş, yalnızca, kapitalizmin uluslararası işçi sınıfı tarafından yıkılmasıyla önlenebilir.

Bu perspektifin çok önemli parçası, Troçkist hareketin tarihinin, ilkelerinin ve programının ileri Çinli işçilere ve gençlere ulaştırılması ve Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin Çin şubesinin kurulmasıdır.

Latin Amerika'daki kriz ve devrimci önderlik uğruna mücadele

Bill Van Auken

Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (ABD) önderlerinden Bill Van Auken'in, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi tarafından 3 Mayıs'ta düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda yaptığı konuşmanın metni.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi (DEUK), bu 1 Mayıs kutlamasında, Kuzey, Orta ve Güney Amerika işçilerini ortak düşmanlarına (ABD emperyalizmi ve kapitalist sistem) karşı mücadele için birleştirme kararlılığını yeniden doğrulamaktadır.

Bu yarıküredeki tüm ülkelerde toplumsal eşitsizliğin artması ve işçi sınıfının toplumsal ve demokratik haklarına yönelik amansız saldırı, bu birliği pratikte biçimlendirmenin en güçlü nesnel koşullarını yaratıyor.

Latin Amerika, dünyanın en eşitsiz bölgesi olmaya devam etmektedir. Şu anda, tahminen 167 milyon insan yoksulluk içinde, 200 milyon kişi ise yoksulluk eşiğinde yaşıyor. Kitlelerin sefaleti ile birlikte, bölge nüfusunun en zengin yüzde biri şaşırtıcı bir servet biriktirmiş durumda. Toplam serveti 440 milyar dolar olan Latin Amerikalı milyarderlerin sayısı 114'e ulaştı ki onların sahip olduğu bu servet, Latin Amerika'nın dört büyük ulusal ekonomi dışındaki bütün ülkelerinin gayrisafi yurtiçi hasılasından fazla.

Kitleselel yoksulluk, sistematik şiddet ve toplumsal çöküş, diğer bölgelerde tanık olduğumuz gibi, özellikle ABD emperyalizminin tüm toplulukları önemli ölçüde azaltan soykırıma yakın zaptetme savaşları düzenlediği Orta Amerika üzerinden evlerini terk eden sığınmacılar gönderiyor.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Sosyalist Eşitlik Partisi, bu göçmen işçilerin ve gençlerin diledikleri ülkede, polis ve göç ile ilgili yetkililerin elinde baskılara ve sınır dışı edilmeye maruz kalmaksızın yaşama ve çalışma hakkını savunuyor. Partimiz, göçmen ve ABD'de doğmuş işçileri, rekor düzeyde (2 milyondan fazla) göçmeni sınır dışı etmiş olan Obama yönetimine ve göçmen karşıtı şovenizmi canlandırmaya çalışan Cumhuriyetçi sağa karşı mücadelede birleştirmek için mücadele ediyor.

Latin Amerika, uluslararası düzeyde savaş yönelimine yol açan temel çelişki alanlarından biridir. Bölgeyi, kibirli bir şekilde, uzun süredir kendi “arka bahçesi” olarak gören ABD emperyalizmi, rakiplerinin, özellikle de Çin’in giderek artan egemenlik iddialarıyla karşı karşıya.

Geçtiğimiz yıl, Latin Amerika’ya Dünya Bankası ile Amerika Kıtası Kalkınma Bankası’nın toplamından daha fazla borç veren Çin bankaları, buradaki yatırımlarını yüzde 71 arttırdı. Çin, Brezilya, Arjantin, Peru ve Venezuela ile toplam ikili ticaretle, ABD’yi şimdiden geçmiş durumda.

ABD Güney Komutanlığı’nın başı, ABD Kongresi’ne verdiği son ifadede, kaygılı bir şekilde, Pentagon “Asya’ya dönüş”ü başlatırken Çin’in kendi “Amerika kıtasına dönüşü” ile ilgilendiğini belirtti.

Amerikan emperyalizmi, egemenliğinden kesinlikle sessizce vazgeçmeyecek ve ekonomik gerilemesini dengelemek için giderek daha fazla militarizme başvuracaktır.

ABD, Washington’ın 1898 İspanya-Amerika savaşı ile birlikte küresel emperyalist güç olarak ortaya çıkmasını izleyen yüzyılda, Latin Amerika’da, doğrudan askeri müdahale ya da Pentagon ile CIA’in düzenlediği askeri darbeler yoluyla 40’tan fazla hükümet devirdi. Daha yakın dönemlerde, 2002’de, Venezuela’nın -şimdi ölmüş- devlet başkanı Hugo Chavez’i devirmeye yönelik başarısız girişime; 2004’te, Haiti’de Aristide’nin alaşağı edilmesine ve 2009’da, Honduras’ta Zelaya’nın devrilmesine tanık olundu.

Tüm yarıkürede sessizce askeri üsler ağı oluşturan ve askeri tatbikatlar için birlikler sevk eden Washington, bölgeye askeri olarak müdahalede bulunmaya devam ediyor.

Emperyalizmi yenilgiye uğratmak, ABD’li işçileri de kapsayan Amerika işçi sınıfının görevidir. Bu, ne kadar “sol” iddiaları olursa olsun, burjuva hükümetlere ya da hareketlere devredilemez.

Bu, 20. yüzyılın acı deneyimidir. Küba Devrimi’nin doğası üzerine teşvik edilen kafa karışıklığı ve onu gerilla savaşını canlandırarak kopyalama yönündeki girişimler, o dönemde bölgede hızla yayılan devrimci mücadeleler dalgasına ihanete yol açmıştı.

Pabloca revizyonizm ve onun Latin Amerika’daki türü Morenoculuk, bu ihanette son derece önemli bir rol oynadı. Castroculuğun Küba’da bir işçi devleti kurmuş olduğunu ve küçük-burjuva ulusalcı gerillacılığının genel olarak sosyalizme giden yeni bir yolu temsil ettiği düşüncesini ileri süren bu güçler, işçi sınıfının devrimci rolünü reddettiler.

ABD emperyalizmi ile Küba yönetimi arasında ABD Ticaret Odası tarafından desteklenen ve Amerikan Devletleri Örgütü’nün (OAS) geçtiğimiz ayki zirvesinde kutlanan uzlaşma, bu rejimin ve onu iktidara getirmiş olan devrimin karakterini vurgulamaktadır. Bu, söz konusu deneyimin bir bilançosunu çıkartma fırsatıdır.

Pablocular, Karl Marx tarafından geliştirilmiş olan “işçilerin kurtuluşu kendi eserleri olacaktır” temel kavrayışını reddettiler. Onlar, işçi sınıfının bilinçli müdahalesi olmaksızın sosyalizme ulaşılabileceğini ve işçi sınıfı içinde siyasi iktidarın ele geçirilmesi uğruna gerekli bilinci geliştirmek için mücadele eden Marksist devrimci bir partiye artık gerek olmadığını iddia ettiler.

Bu revizyonist perspektife karşı, yalnızca Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi mücadele etti. DEUK, bu perspektifin siyasi etkilerinin Küba’nın çok ötesine geçtiği ve ortaya işçi sınıfı için felaket getirici sonuçlar çıkarttığı uyarısında bulundu.

Bu uyarılar, trajik şekilde doğrulandı. Castrocu gerillacılığın teşvik edilmesi, gençliğin radikalleşmiş kesimlerini işçi sınıfı içinde devrimci önderliğin inşası uğruna mücadeleden koparttı ve onları ordu ile intihar türü çatışmaya yöneltti. Bu, Stalinist, sosyal demokrat ve burjuva ulusalcı bürokrasilerin işçi hareketi üzerindeki etkisini korumasına ve işçilerin devrimci mücadelelerini bastırmasına yardımcı oldu. Bu, aynı zamanda, faşist askeri diktatörlüklerin uygulanmasına bahane sağladı. Sonuç, tüm Latin Amerika’daki güçlü devrimci yükselişin yenilgisi oldu ki bu, emperyalizmin uluslararası ölçekteki yoğun bir devrimci krizler döneminde varlığını sürdürmesine katkıda bulundu.

Troçki’nin sürekli devrim teorisini temel alan ve emperyalizmi yenilgiye uğratma mücadelesinin yalnızca işçi sınıfının önderliği altında, onun iktidarı alması ve devrimi uluslararası alana yayması yoluyla kazanılabileceğinde ısrar eden Uluslararası Komite, bu Pablocu perspektife karşı amansız bir mücadele verdi.

Bu perspektifi yaşama geçirmenin koşulları, tüm Latin Amerika’da ortaya çıkıyor. Bölge nüfusunun ve bölge gayrisafi hasılasının yarısından fazlasını oluşturan en büyük iki ülkesindeki, Meksika ile Brezilya’daki koşullara bakalım. Meksika’da, Ayotzinapa öğrencilerinin katledilmesi ve ortadan kaybolması güçlü çalkantılara yol açtı. O, PRD ve Morenocu hareket gibi sözde “solcu” olanlar da dahil tüm siyasi partileri gözden düşürdü. Onların hepsi, emperyalizmin ve Meksika burjuvazisinin kendi toplumsal karşı-devrimlerini sürdürmek için başvurduğu yöntemlerin doğrudan bir ifadesi olan bu tarihsel suça bulaşmış durumdalar.

Brezilya’da, Petrobras yolsuzluğuna batmış olan, işçilerin haklarına ve toplumsal koşullarına yönelik saldırılar uygulayan ve sokaklardaki sağcı seferberliklere her zamankinde daha keskin biçimde sağa dönerek yanıt veren İşçi Partisi (PT), 13 yıllık iktidarın ardından bütünüyle gözden düştü.

Brezilya’daki egemen sınıf, jandarmanın, geçtiğimiz hafta ülkenin güneyindeki Curitiba kentinde protestocu öğretmenlere yönelik vahşi saldırısında görüldüğü üzere, aynı Meksika’da, ABD’de ve dünyanın dört bir yanında olduğu gibi, çıplak şiddete başvuruyor. Bu koşullar altında, PT hükümetinin başlıca sözcüsünün, daha önce Brezilya’daki Pablocu hareketin önde gelen üyesi Miguel Rosseto olması rastlantı değil.

Latin Amerika'daki burjuvazinin kendi egemenliğini savunmak için bu tür unsurları topluyor olması, derinleşen bir krizin ve yaklaşan sınıf mücadelesi patlamasının belirtisidir.

Bu yaklaşan devrimci çalkantılar dalgasına hazırlanmadaki belirleyici sorun, yarıkürenin her ülkesinde, işçi sınıfının, Amerika Birleşik Sosyalist Devletleri ortak perspektifi uğruna mücadele eden sosyalist ve enternasyonalist önderliğinin; yani Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin şubelerinin inşasıdır.

Dünya kapitalist krizi ve dünya savaşı yönelişi

Nick Beams

Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (Avustralya) önderlerinden Nick Beams'in Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi tarafından 3 Mayıs'ta düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısında yaptığı konuşmanın metni.

Bu 1 Mayıs'ta, ABD yatırım bankası Lehman Brothers'ın Eylül 2008'deki iflasının zemin hazırladığı küresel mali çöküşten bu yana neredeyse yedi yıl geçti.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin (DEUK) o zaman yaptığı ve bu olayın tüm kapitalist düzenin çökmesi anlamına geldiği çözümlenmesi, defalarca doğrulanmıştır.

Ekonomik rolün yanı sıra çok önemli bir ideolojik rol oynayan Uluslararası Para Fonu (IMF) gibi resmi kurumlar bile, yalnızca doğru politikaların uygulanması durumunda bazı ekonomik iyileşmelerin eli kulağında olduğu düşüncesini artık terk ettiler. IMF, son küresel ekonomi değerlendirmesinde, kriz öncesi koşullara herhangi bir geri dönüş olmayacağını kabul etmektedir.

Temel sorunlardan biri, başlıca kapitalist merkezlerde, ekonomik genişlemenin ana kaynağı olan üretken yatırımın düşmesidir. Aynı zamanda, Çin'deki ve diğer yükselen piyasalardaki büyümenin, küresel kapitalizmin istikrarı için yeni bir temel oluşturabileceği düşüncesinin de bir hayal olduğu ortaya çıktı.

Bugün dünya ekonomisinin baskın özelliği, ana merkezi Amerika Birleşik Devletleri olan ama Çin de dahil olmak üzere küresel ölçekte yayılan mali asalaklığın sonu gelmeyen büyümesidir. Bu, aşırı ucuz para tedariki ve dünyadaki başlıca merkez bankalarının sifıra yakın faiz oranları eliyle körükleniyor.

Bir taraftan, bunun 2008'dekinden daha da ciddi ve kapsamlı bir başka mali krizin koşullarını oluşturan devasa mali balonlar yarattığına ilişkin korkular artıyor.

Diğer taraftan, mali otoriteler, bir zamanlar normal ve sağlıklı olarak görülen para politikalarına bir dönüşe, eşi görülmemiş bir mali çalkantı üretecek diye, artan bir kaygıyla yaklaşıyorlar.

İşçi sınıfının karşı karşıya olduğu ve kapitalist çöküşten kaynaklanan toplumsal koşullar, bütün dünyada tek bir biçim alıyor: azalan gerçek ücretler ve yaşamsal önemdeki hükümet harcamalarında (sağlık, eğitim ve emeklilik) kesintiler. Günümüz yaşamı için gerekli devlet ve patron katkıları olmayan yarım gün ve geçici işlerin yaygınlaşmasıyla birleşen işsizlik yüksek seviyelerde kalmaya devam ediyor.

Aynı zamanda, mali asalaklığın yükselişine, toplumsal eşitsizliğin sarsıcı bir büyümesi eşlik ediyor. Toplumun en üst kesiminin el koyduğu servet ve gelir her yıl artıyor. Bu, 85 dolayında milyarlerin, şimdi, dünya nüfusunun alttaki yarısının toplamından daha fazla serveti kontrol ettiği bir düzeye ulaşmış durumda.

Kriz karşısında herhangi bir çözüme sahip olmayan ve mali çöküşün bir sonucu olarak yaklaştığını bildikleri toplumsal ve sınıfsal mücadelelerin patlamasından korkan egemen sınıflar, her bir ülkede, devletin baskı aygıtlarını keskinleştiriyorlar.

ABD'deki polisin askerileştirilmesinin ve sonu gelmeyen polis cinayetlerinin (düzmece "terörle mücadele" bayrağı altında her bir ülkede ifadesini bulan bir eğilim) ekonomik kökleri burada yatmaktadır.

Dünya kapitalizminin giderek derinleşen ekonomik çelişkileri, 1914'ten önce ve 1930'larda olduğu gibi, yeni bir dünya savaşı patlamasına doğru ilerliyor.

Geçtiğimiz haftalarda, başlıca büyük devletlerin Washington'a karşı gelme kararı almasıyla ve oluşabilecek ekonomik fırsatlardan yararlanma umuduyla Çin destekli Asya Altyapı Yatırım Bankası'na üye olmalarıyla birlikte, savaş sonrası ekonomik düzenin yapılarının daha fazla parçalanmasına tanık olundu.

ABD'nin buna yanıtı, ekonomik gerileme koşullarında küresel hakimiyetini sürdürmeye çabalarken askeri güç kullanımını daha fazla tırmandırmak olacak. Kalıcı ekonomik durgunlukla ve gerilemeyle karşı karşıya olan Britanya, Fransa, Almanya ve diğer büyük güçler de, kendi paylarına, kar arayışlarının askeri araçları gerektirdiği sonucuna varacaklar.

Dünyanın paylaşımı ve yeniden paylaşımı için, insan uygarlığının ortadan kalkması tehlikesini oluşturan bir dünya savaşı hazırlanıyor.

İşçi sınıfı, bu felaketi önlemek için nasıl bir bakış açısına sahip olmalı? Kar sisteminin siyasi ekonomisinin başarısızlığının sonuçlarına karşı koyarken, onun siyasi ekonomisi ne olmalı?

Yunanistan'da, dünya çapındaki tüm küçük-burjuva ve sahte sol eğilimler tarafından, taklit etmek için can atıkları bir model olarak selamlanan Syriza, "kapitalizmi kendisinden kurtarma" perspektifini ileri sürüyor.

Kapitalist sistem, kitlelerin yoksullaştırılmasının yanı sıra savaş ile askeri ve faşist egemenlik biçimleri bir çözüm yolu olarak dikkate alınmazsa kurtarılamaz.

Kapitalizmin, insan soyunun tarihsel gelişiminde yeni bir bölümün (savaşa, yoksulluğa ve baskıya son vermek için, kar amacıyla değil ama insan ihtiyaçlarının karşılanması temelinde planlı bir dünya sosyalist ekonomisinin kurulması) yazılmasının yolunu açmak için siyasi iktidarı kendi ellerine alan işçi sınıfı tarafından yıkılması gerekiyor.

Karl Marx, toplumun yeni ve daha üst bir biçiminin temellerinin eskinin içinde olmaması durumunda, onu devirme yönündeki tüm girişimlerin ütopyik bir hayal olacağını belirtmişti.

DEUK'un, dünya işçi sınıfını birleştirmeye ve planlı bir küresel sosyalist ekonomi kurmaya yönelik enternasyonalist perspektifi bir ütopya değildir. Bu perspektif, nesnel gerçekliğe dayanmaktadır.

Üretimin küreselleşmesi, çözülemez çelişkiler ve krizler yaratarak, kar ve ulus-devlet sistemi ile pervasız bir çatışmaya girmiş durumda. Ancak o, aynı zamanda, sosyoekonomik örgütlenmenin daha üst bir biçimi için [gerekli] nesnel koşulları da oluşturmuştur.

Para hareketlerini izleyen ve nanosaniye (saniyenin milyarda biri) aralığında gerçek zamanlı bilgi sağlayan uluslararası mali sistem, durmadan derinleşen krizin kaynağıdır.

Ama onun kurmuş olduğu uçsuz bucaksız ve karmaşık bilgi sistemi, bilinçli olarak düzenlenmiş ve dünyanın üreticilerinin, işçi sınıfının demokratik kontrolü altındaki bir planlı ekonominin çerçevesini oluşturmaktadır.

Yüz yıl önce, kapitalizmin, Marx'ın teorik olarak ortaya koyduğu çelişkileri Avrupa'nın savaş alanlarındaki ölüm ve katliamlarda cisimleşirken, Lev Troçki, işçi sınıfının "*kapitalizmin kafa karıştırıcı emperyalist [aşaması]*" ile karşılaşmasının tek yolunun, ona "*günün pratik programı olarak dünya ekonomisinin sosyalist örgütlenmesi*" yoluyla karşı çıkmak olduğunu yazmıştı.

1 Mayıs'ı kutlarken, uluslararası işçi sınıfının uğruna mücadele etmesi gereken program budur.

Ortadoğu'daki savaş, emperyalizm ve Mısır Devrimi'nin dersleri

Johannes Stern

Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (PSG- Almanya) önderlerinden Johannes Stern'in Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi tarafından 3 Mayıs'ta düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısında yaptığı konuşmanın metni.

Bu Uluslararası 1 Mayıs Toplantısı'nın ana konusu savaş yönelimi ve bir üçüncü dünya savaşı tehdidi. Bu, dünyanın hiçbir yerinde, Ortadoğu'da olduğu kadar açık değil. Bu, Birinci Dünya Savaşı öncesinde Balkanlar'daki barut fıçısını akla getiriyor ama şiddet ve yıkım potansiyeli bugün çok daha büyük.

Ortadoğu, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana sürekli bir savaş durumunda bulunuyor. Ülkeler harap oluyor; milyonlarca insan mahvolmuş ya da göçmen haline getirilmiş durumda. Bu, ABD emperyalizminin, baba Bush tarafından ilan edilmiş olan "Yeni Dünya Düzeni"ni ya da "Amerikan Barışı"ni yaratma amacının ürünüdür.

11 Eylül 2001'deki terör saldırıları bir dönüm noktasıydı. Bu olayların arka planı hiçbir zaman açıklanmadı. Bununla birlikte, Washington, bu saldırıları uzun süre önce oluşturulmuş savaş planlarını "terörle mücadele" örtüsü altında uygulamak için kullandı. 2001'de Afganistan'a saldırıldı ve ülke işgal edildi. Bunu, 2003'te, Irak'ın istilası izledi. Guantanamo, Ebu Garip, "kapsamlı sorgulama", "basıncılı su ile işkence" ve "öldürücü insansız hava araçları" gibi kavramlar, günümüzde, emperyalizmin yasadsışı işkence ve öldürme teknikleriyle eşanlamlı.

"Terörle mücadele", aynı zamanda Avrupa'daki egemen seçkinler için de bir kilometre taşıydı. Avrupalı devletlerin çoğu, ABD'nin Irak'ı istilası karşısında başlangıçta ihtiyatlı bir tavır sergiledi. Ama onlar, Afganistan'daki savaşı koşulsuz desteklediler. Libya'daki NATO savaşında ve Suriye'ye yönelik kirli müdahalede önemli bir rol oynadılar. Bugün, bütün emperyalist güçler, doğal kaynakları son derece zengin olan bu bölgenin rulet masasında her zamankinden daha büyük oynuyorlar.

Onlar doğrudan doğruya ya da yerel vekillerini silahlandırarak ve onlara para vererek müdahale ediyorlar. Aynı zamanda, çünkü "dostlar" bugünün düşmanları ya da çünkü düşmanlar şimdiki dostlar haline gelebiliyor. Mafya'nın "ahlak kuralları" vardı. Emperyalistler, yalnızca "orman yasaları"ni tanıyorlar. Felaket getiren her bir müdahaleyi bir sonrakinin gerekçesi olarak kullanıyorlar. Onlar, kendi yağmacı çıkarlarını zorla kabul ettirmek için her zamankinden sinik ve acımasız yollara başvuruyorlar.

CIA ve diğer Batılı istihbarat örgütleri, Libya'da ve Suriye'de, Muammer Kaddafi ve Beşar Esad yönetimlerini devirmek için mezhep savaşlarını canlandırdılar. Bunu yaparken, El Kaide ve sonradan içinden Irak ve Şam İslam Devleti'nin (İŞİD) çıktığı

diğer radikal İslamcı milisler ile sıkı işbirliği içinde oldular. İŞİD'in suçları, şimdi, emperyalizm tarafından daha doğrudan askeri müdahalenin bahanesi olarak kullanılıyor. Sanki işçiler Batı medyasının İslamcı boğaz kesicilerin zulmünü kısa süre öncesine kadar Esad yönetimine karşı özgürlük mücadelesi olarak nasıl kutsadığını unutmuş gibi!

Bu savaşların her biri, çarpıtmalarla ve kaba yalanlarla gerekçelendirildi. Savaşlar uzadıkça, propaganda o denli ikiyüzlü bir hal alıyor. O, Irak'taki kitlesel imha silahları ve Afganistan'daki kadınların özgürlüğü ile başladı ve Libya ile Suriye'ye "insani" müdahale ile devam etti. Batılı güçler, Yemen'deki son savaşta, artık hiçbir bahane ileri sürmediler. Onlar, bölgedeki gerici müttefiklerinin (başta Suudi monarşisinin ve Mısır'daki El Sisi yönetiminin) yardımıyla, bir kez daha, yoksul bir ülkeyi enkaz ve kül yığınına çeviriyorlar.

Yemen'in yıkıma uğratılması, ABD destekli İsrail savaşının geçtiğimiz yaz Gazze'de yol açtığı vahşi yıkımı andırıyor. Dünyanın en büyük açık hapishanesinin neredeyse tüm altyapısı harap edilmiş ve aralarında 500'den fazla çocuğun olduğu 2.200'den fazla Filistinli öldürülmüştü.

Emperyalistlerin "insani" söylemlerini teşhir etmeye gerek yok. Nesnel gerçekler ve savaşın yıkıcı etkileri bunu zaten yapmış durumda. Ama hala yanıtlanması gereken bir soru var: Neden, Ortadoğu'da, yaklaşık 25 yıldır, neredeyse kesintisiz bir savaş hüküm sürüyor? Yanıt ortada. ABD ve başlıca Avrupalı sömürgeci güçler, zengin yeraltı kaynaklarına ve stratejik öneme sahip olan bu bölgeyi ne pahasına olursa olsun kontrol etmek ve sömürmek istiyorlar. Onların asıl kaygısı petroldür!

Onların kaygıları arasında, özellikle işçi sınıfına boyun eğdirilmesi var. Bu, Tunus'taki ve Mısır'daki devrimlerle son derece açık şekilde gözler önüne serildi. Emperyalist devletlerin müdahalesi, işçi sınıfı başını kaldırdıktan ve emperyalizmin zalim uşakları Bin Ali ile Mübarek'i 2011 yılının başında devirdikten sonra yoğunlaştı.

Emperyalist güçler, işçi sınıfının müdahalesine şaşırtdıkları kadar, ondan korktular da. Onlar, Tunus ile Mısır arasında yer alan Libya'daki savaşta, Batı yanlısı bir yönetim kurma ve işçi sınıfını etnik ve mezhepsel ekseninde bölme yönünde bir fırsatın farkına vardılar. Aynı amaca Suriye'de de ulaşmak istediler.

Onlar, Kuzey Afrika'nın ve Ortadoğu'nun yeniden sömürgeleştirilmesine sahte sol argümanlarla bir kılıf sağlamaya çalışan çok sayıda küçük-burjuva partiden ve akademisyenlerden destek aldılar. Bu partiler ve akademisyenler, Libya'da, NATO tarafından gerçekleştirilen halı bombardımanını, "insani" görev olarak desteklediler; Suriye'de, İslamcı milislerin gazabını demokrasi uğruna "devrimci mücadele" olarak sundular.

Lenin, Emperyalizm adlı kitabında, neredeyse 100 yıl önce, "Emperyalizmin başarı şansına ilişkin genel coşku, onun şiddetli savunusu ve onu en parlak renklere

boyama; *çağımızın simgeleri bunlardır.*” diye yazmıştı. Liberal ve sahte sol çevrelerin Mısır Devrimi’ne yönelik tepkisi bundan daha iyi özetlenemez.

Uluslararası işçi sınıfı, yoksulluğa, eşitsizliğe, eğitim, barınma ve sağlık alanlarındaki kesintilere yönelik yaygın öfkenin, 2011’de, yüz binlerce insanın katıldığı kitlesel protestolara yol açtığı İsrail dahil, Mısır’daki kitlesel mücadelelere büyük bir coşku ile tepki verdi.

Bununla birlikte, hali vakti yerinde orta sınıf ve onun siyasi örgütleri, Mısır’daki devrimci gelişmelerle, derinlemesine şok oldu. Başlangıçta Mübarek karşıtı protestoları desteklemelerine rağmen, işçi sınıfı mücadelelerinin kapitalist devlete ve emperyalizmin egemenliğine tehdit oluşturduğunu fark ettiklerinde, dehşet içinde geri çekildiler.

Onlar, devrimin her aşamasında, işçi sınıfını Mısır burjuvazisinin şu ya da bu kesimine yedeklemeye çalıştılar. Bu, onların sinik bir şekilde *“ikinci devrim”* olarak kutladığı Haziran 2013’teki askeri darbe uğruna karşı-devrimci mücadelelerinde doruk noktasına ulaştı.

Ne sahtekarlık!

El Sisi yönetimi, devrimin somutlaşmış halini değil ama kanlı karşı-devrimi temsil etmektedir. O, en az 3.000 kişiyi öldürdü, on binlerce insanı hapse attı ve 1000’den fazla siyasi tutukluyu ölüme mahkum etti.

Mısır Devrimi’nin dramatik deneyimi, devrimci önderliğin can alıcı önemini göstermektedir. Mısır’da, uluslararası sosyalist bir perspektif uğruna mücadele eden devrimci bir parti dışında, devrimin bütün gerekli koşulları vardı. Kitlesel ayaklanmalar, diktatörleri devirme ve siyaset seçkinlerini istikrarsızlaştırma yeterliliğine sahipti. Ama onlar, orduyu yerinden edemediler, kapitalist sömürüye ve baskıya son veremediler ve emperyalizmi yenilgiye uğratamadılar.

Mısır’daki, tüm Ortadoğu ve Kuzey Afrika’daki işçiler, [Mısır Devrimi’nden] siyasi dersler çıkarmalıdır. Bölgedeki Musevi, Arap ve diğer tüm işçileri emperyalizme, Siyonizme ve Arap burjuvazisine karşı mücadelede birleştirmek için, Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’nin şubelerinin inşa edilmesi gerekiyor. Ortadoğulu kitleler, bu perspektif temelinde, bölgedeki diktatörlükleri devirmek için devrimi yeniden canlandırabilecek ve savaşa karşı sosyalizm uğruna mücadelenin başını çekebilecektir.

Güney Asya, ABD'nin "dönüş"ü ve sürekli devrim perspektifi

Wije Dias

Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (Sri Lanka) genel sekreteri Wije Dias'ın, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi tarafından düzenlenen 3 Mayıs'taki Uluslararası 1 Mayıs Toplantısında yaptığı konuşmanın metni.

Yoldaşlar, Sri Lanka, Kolombo'dan konuşuyorum.

Dünya çapında artan jeo-politik uzlaşmazlıklar ve savaş tehlikeleri, Güney Asya'da keskin bir biçim alıyor. ABD emperyalizmi küresel egemenlik emellerinin ve Çin'i askeri olarak kuşatmayı amaçlayan "Asya'ya dönüş"ünün peşinde koşarken, tüm bölge bu büyük girdabın içine sürükleniyor.

Sonuçlar, son on yıl içinde ilk kez bir ABD Dışişleri Bakanı'nın (John Kerry) ayak bastığı Sri Lanka'da, oldukça açık bir şekilde dışa vuruluyor. Kerry'nin belirttiği amaç, ABD ile Sri Lanka arasındaki ilişkileri "yeniden ayarlamak"; başka bir ifadeyle, stratejik konuma sahip bu adayı sıkı bir şekilde ABD yörüngesine yerleştirmeyi sağlamaktır.

Washington, ilişkileri "yeniden ayarlama"ya, çoktandır büyük çaba harcıyor. Eski devlet başkanı Mahinda Rajapakse'ye ve onun hükümetinin Çin ile bağlarına düşman olan ABD, Rajapakse'yi hizaya gelmeye zorlamak için planlanmış bir "insan hakları" seferi başlatmıştı. Bu başarısız olunca, Washington, bu Ocak'taki devlet başkanlığı seçimlerinde, onun yerini Maithripala Sirisena'nın almasına yönelik kampanyayı destekledi. Kerry [bunda] doğrudan bir rol oynadı. O, seçim akşamı, Beyaz Saray'ın, "iktidarın pürüzsüz bir şekilde" Sirisena'ya "geçmesi"ni görmek istediği uyarısında bulunmak için Rajapakse'yi aradı.

Kerry'nin bu hafta sonu yaptığı ziyaret, yeni hükümet ile görüşmeler yapmak için geçtiğimiz üç ay boyunca Kolombo'ya gelmiş olan Amerikan üst düzey ordu ve diplomasi yetkililerinin ziyaretler dizisini takip ediyor. Kerry'nin görevi, Sirisena'nın Washington'ın çıkarları ile bütünüyle uyumlu olmasını ve Çin ile herhangi bir çatışmada güvenilebilirliğini sağlamaktır.

Kolombo'daki yönetim değişikliği operasyonu, ABD emperyalizminin mutlak acımasızlığına ilişkin bir uyarıdır. O, sonuçlarına aldırmaksızın, tüm bölgeyi istikrarsızlaştırıyor. Küresel kapitalizmin giderek kötüleşen çöküşü eliyle yönlendirilen ABD, tarihsel gerilemesini, umutsuzca, diplomatik entrikalar ve provokasyonlar aracılığıyla ve askeri yollarla dengelemeye çalışıyor.

Hindistan ile olan ve Hinduların üstünlüğünü savunan Narendra Modi'nin başbakan olarak seçilmesiyle derinleşen stratejik ortaklık, Washington'ın Güney Asya'daki planlarında çok önemlidir. Gujara'taki Müslüman karşıtı pogromlardaki merkezi rolü nedeniyle, Modi'nin Amerika Birleşik Devletleri'ne girmesi yıllarca yasaklanmıştı.

Ama şimdi, Modi Washington'ın suç ortağı olmaya bu denli istekli olduğu için, onun "insan hakları" sicili bir kenara atılıyor ve ona krallara layık muamele gösteriliyor.

Resmi temaslardaki ani canlılık gün gibi ortada. Sadece bir yıl içinde, Kerry ile ABD Savunma Bakanı Chuck Hagel Yeni Delhi'ye gitti ve Modi Washington'ı ziyaret etti. Obama, Ocak'ta, Hindistan'ın Cumhuriyet Bayramı kutlamalarında onur konuğu oldu ki bu, bir ABD Başkanı için bir ilkti. Hindistan'ın en büyük silah tedarikçisinin, artık, Rusya değil ABD olduğu gerçeği, yakın askeri işbirliğini vurguluyor.

Washington'ın desteği, yalnızca, Hindistan egemen sınıfını ağırlığını daha saldırgan bir şekilde hissettirmeye teşvik ediyor. Modi, daha şimdiden Pakistan'a ve Çin'e karşı daha kışkırtıcı bir duruş sergiliyor. Unutmayalım ki Hindistan ile Pakistan, geçtiğimiz 60 yılda, üç kez savaştı; Hindistan ile Çin de kanlı bir sınır çatışması yaşadı. Bu üç ülke de, artık, nükleer silahlara sahip.

Önde gelen Amerikalı stratejist Anthony Cordesman'ın bir raporu, Washington'ın Güney Asyalı kitlelere yönelik aşağılamasının altını çiziyor. O, Hindistan ile Pakistan arasındaki nükleer savaşta, yüz milyonlarca değilse bile on milyonlarca insanın korkunç bir şekilde öleceği öngörüsünde bulunuyor. Ama Cordesman, savaşın, ABD'ye göre, "ille de ciddi büyük stratejik sonuçlara sahip" olması gerektiğini açıklıyor ve "pekala faydaları da olabilir." diyor.

ABD, halihazırda, on yılı aşkın bir savaş ve askeri işgalde Afganistan'ı harabeyle çevirmiş durumda. CIA, Pakistan'ın sınır bölgelerine, insansız hava araçlarından yüzlerce sivil öldüren füzeler yağdırmaya devam ediyor. Bu, Pakistan hükümetinin krizini şiddetlendiriyor ve Hindistan ile olan gerilimleri daha fazla artırıyor.

Güney Asya'nın hiçbir köşesi emperyalist müdahaleden muaf değildir. Tıpkı Washington'ın 2004'teki tsunamiyi Sri Lanka'ya ABD Deniz Piyadeleri akını için kullanması gibi, Pentagon da, Nepal'deki yıkıcı depremden, bu ülkeye ABD ordusunu göndermek için bir bahane olarak kendi çıkarına yararlanıyor.

Bugün, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi, kapitalizmin yarattığı felakete yanıt olarak, dünyanın dört bir yanındaki işçileri sosyalist enternasyonalizm uğruna mücadele etmeye çağırıyor. Bu, Güney Asya'da, işçi sınıfının, burjuvazinin tüm parti ve hiziplerini ve onların Stalinist, sendikal ve sahte solcu izleyicilerini reddetmeleri gerektiği anlamına gelmektedir. Egemen sınıfların cevabı, emperyalizme tamamen itaat ile emekçilerin işlerine ve yaşam standartlarına yönelik derinleşen bir saldırdır. İşçi sınıfından gelen muhalefet karşısında taşlaşmış olan egemen sınıflar, ulusal, bölgesel, dilsel ve dinsel farklılıkları kışkırtarak işçileri birbirlerine düşürmeye çalışıyorlar.

İşçi sınıfı bunu reddetmelidir. Lev Troçki, yüz yıldan uzun bir süre önce, Sürekli Devrim Teorisi'nde, geri kalmış ülkelerdeki ulusal burjuvazinin, kitlelerin demokratik ve toplumsal özlelerini karşılamaya bütünüyle yetersiz olduğunu açıklamıştı. Bu, Hint yarımadası işçi sınıfının acı deneyimlerinde, tekrar tekrar kanıtlandı.

Yalnızca işçi sınıfı, köylülüğü ve kent yoksullarını ayağa kaldırarak savaş tehlikesine son verebilir, demokratik hakları güvence altına alabilir ve insanlık için iyi bir gelecek sağlayabilir. Bu, Güney Asya'daki işçilerin (Hindistan'daki yaklaşık beş yüz milyon işçinin ve Pakistan, Bangladeş ve Sri Lanka'daki on milyonlarcasının) kendi adlarına yer almaları gereken uluslararası bir mücadeledir. Kritik sorun, devrimci program ve perspektif; en önemlisi de yalnızca Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin sağladığı devrimci önderliktir.

Biz, Güney Asya'daki ve Amerika Birleşik Devletleri ile diğer emperyalist merkezler dahil tüm dünyadaki işçileri, önümüzdeki devrimci mücadeleler için her ülkede DEUK'u inşa etme mücadelesine katılmaya çağırıyoruz.

Akdeniz'deki göçmen trajedisi ve emperyalizmin suçları

Julie Hyland

Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (Britanya) ulusal sekreter yardımcısı Julie Hyland'ın Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi tarafından 3 Mayıs'ta düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısında yaptığı konuşmanın metni.

Dünyanın Akdeniz'de boğulan 800'den fazla göçmenin dehşet verici ölümünü öğrenmesinden bu yana iki hafta geçti.

Onlar, alabora olduğunda Libya'dan Avrupa'ya geçmeye çalışan bir balıkçı teknesine doldurulmuştu. Yalnızca 28 kişi kurtarılirken, aralarında kadınların ve çocukların da bulunduğu yüzlercesi ambara kapatılmıştı.

Onların ciğerlerine su dolarken yaşadıkları dehşet hayal bile edilemez.

Ama onlar, turizm broşürlerinin malzemesi olan Akdeniz'in onlar için devasa bir mezarlık haline geldiği çok sayıda göçmenin yalnızca küçük bir kesimini oluşturuyorlar. 2000 yılından bu yana, aynı yolculuğa çıkmaya kalkışan 27.000 dolayında insan boğuldu. Bu tüyler ürpertici yazgı ile karşılaşanların sayısı her yıl artıyor. Akdeniz'de, geçtiğimiz dört ay içinde 1.700'den fazla insan boğuldu.

Bu trajedi, geniş kitleler içinde tepkiyle karşılanıyor, insanlar göçmenlerin durumunu anlıyor. Çoğu insan, onların ölümlerinin bir rastlantı olmadığını farkında. Onlar, ABD'nin ve Avrupalı güçlerin Ortadoğu'da ve Kuzey Afrika'da, II. Dünya Savaşı'ndan bu yana yaşanmış en büyük kitlesel göçü başlatmış olan canice savaş politikalarının milyonlarca kurbanının yalnızca küçük bir kesimini oluşturuyorlar.

Libya'nın başlıca aktarma noktası olduğu bu yolculuğa çıkanların çoğu Suriyeli. Sahte sol tarafından desteklenen sözde "insani müdahaleler" gerçeği budur.

Bu tür iddialar, Avrupa Birliği'nin geçtiğimiz yıl Akdeniz'deki arama-kurtarma faaliyetlerinden vazgeçmesiyle birlikte, bir sorunla karşılaştıklarında kurtarılabacaklarına inanarak bu tehlikeli geçişe teşvik eden bir "çekim etkisi" yaratmış olduğu için, iyice iğrençleşmiş durumda.

Böylece, "Bırakın boğulsunlar", Avrupa Kalesi'nin sloganı haline geldi.

Sert göçmen politikası, egemen seçkinlerin Avrupa işçi sınıfına ve gençliğe yönelik düşmanlığının diğer yüzüdür. Savaştan, yoksulluktan ve baskıdan kaçanlara yönelik sadistlik, Avrupa Birliği'nin ve Uluslararası Para Fonu'nun, bitmek bilmez kemer sıkma politikasına maruz bırakılan Yunanistan işçileri ve gençleri karşısındaki tavrını yansıtmaktadır.

Avrupa'daki durum, giderek daha fazla, 20. yüzyılın ilk yarısına benziyor. 1940'ta yazılmış olan Dördüncü Enternasyonal'in Emperyalist Savaş Üzerine Bildirgesi, "Çürüyen kapitalist dünya aşırı kalabalıklaştı. Yüz tane fazladan sığınmacıyı kabul etme meselesi, Amerika Birleşik Devletleri gibi bir dünya gücü için bile önemli bir sorun haline gelmektedir." diyordu.

Çürüyen kapitalizmin "Musevi halkını bütün gözeneklerinden söküp atmaya çabılıyor" olduğunu belirten Bildirge, şöyle devam ediyordu: "İki milyarlık nüfusa sahip dünyada, 17 milyon kişi, yani yüzde birden azı, gezegenimizde artık kendine bir yer bulamıyor! Geniş toprakların ve insanın hem uzayı hem de yeryüzünü ele geçirmiş olan teknolojik mucizelerinin ortasında, burjuvazi, yeryüzünü iğrenç bir hapishaneye dönüştürmeyi başarmış durumda."

Bugün, bir tuş darbesiyle trilyonlarca doların dünya etrafında dolaştığı, Mars'ı araştırma görevleri ve internet çağında, kapitalizm, bir kez daha, kendi yaratmış olduğu kurbanları bütün gözeneklerinden söküp atmaya çabılıyor.

Göçmenlerin çilesi, aynı zamanda, egemen seçkinlerin kendi yağmacı çıkarlarını ilerletmesi için gerekçe olarak kullanılıyor. Avrupa burjuvazisi eski sömürgeleri üzerinde yeniden denetim iddiasını ortaya koymaya çalışırken, savaş gemilerinin, helikopterlerin, insansız hava araçlarının ve Özel Kuvvetler'in dahil olduğu kapsamlı bir polis/asker operasyonu düzenleniyor. Bu yönelim, her yerde, ırkçı ve milliyetçi pislikler eliyle meşrulaştırılıyor. Nürnberg yargılamaları, propaganda gazetesi *Der Stürmer*'in Nazilerin Musevi karşıtı ve ırkçı karikatürlerini yaymadaki ve Musevilerin bir parazit olarak fiziksel imhasını savunmasındaki rolünü vurgulamıştı.

Günümüzde, *Charlie Hebdo*'nun İslam karşıtı provokasyonları "ifade özgürlüğü" olarak savunuluyor; bu arada, Rupert Murdoch'un Sun adlı gazetesinin köşe yazarı Katie Hopkins, Akdeniz göçmenlerini bir "vahşi insan vebası", "hamam böcekleri" olarak betimliyor ve savaş helikopterlerinin "onları kendi sahillerine geri püskürtmesi"ni talep ediyor.

Egemen seçkinler toplumsal krizin gerçek kaynağını gizlemeye ve yeni saldırı savaşlarını haklı göstermeye çalışırken, aşırı sağın dili, bir kez daha resmi söylemin dili olmaktadır.

Bu amaçla, Fransa'daki Ulusal Cephe'ye (FN), Almanya'daki Pegida'ya ve Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi'ne (UKIP) yoğun medya desteği ve saygınlık örtüsü sağlanıyor.

Bu tür örgütler herhangi bir halk desteği elde edebiliyorsa, bunun nedeni, yalnızca, onların eski ve gözden düşmüş sözde işçi örgütlerinin ihanetlerinden ve mevcut düzeni desteklemelerinden yararlanabilmeleridir.

Sağın yeniden toparlanmasında başrolü oynayan, sosyal demokrasidir.

Sosyalist Partili Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande, FN'nin önderi Marine Le Pen'i Elysee Sarayı'na davet ediyor. Almanya'da, Sosyal Demokrat önder Sigmar Gabriel, "sağcı ya da Alman milliyetçisi" olduğunu iddia etmenin demokratik bir hak olduğunu iddia ediyor. Britanya'da, İşçi Partisi, göç konusunda en sert çizgiyi izlediğini kanıtlamak için UKIP ile rekabet ediyor.

Sendikalara gelince, onlar işçi sınıfının devasa gücünü felç etmek ve onu ulusal sınırlar boyunca bölmek için çalışıyorlar. Onlar muhalefet gösterisine soyunduklarında, Britanya, Alman, Fransız ya da Amerikan işlerinin korunması talebi, her durumda, dibe doğru sonu gelmez hızlı gidişi hızlandıracak şekilde, ücretlerde ve çalışma ve yaşam koşullarında daha fazla gerilemeye tabi kınıyor.

Dünya bir kez daha berbat bir hâpishane haline geliyor. Ama bizim bu değerlendirmemizin, sahte solun kendi gerici politikalarını haklı göstermeyi amaçlayan morali bozuk şema ile ortak hiçbir yanı yoktur.

Yunanistan'da, Syriza, kemer sıkma politikalarını uygulamasını, bunu söylediği gibi yapmaması durumunda faşistlerin iktidarı alacağı gerekçesiyle savunuyor! O, bütün bu süre boyunca, yabancı düşmanlığı Altın Şafak'inkine denk olan sağcı Bağımsız Yunanlılar ile koalisyon içinde.

Sahte sol, "Syriza modeli"ni, hala ileriye giden yol olarak övüyor. Onlar, tüm Avrupa'da sağcı ve aşırı sağcı örgütler ile ittifaklarını ve ittifak önerilerini haklı göstermeye çalışırken, "sağ" ile "sol" arasındaki geleneksel ayırımı artık bir anlamı kalmadığını iddia ediyorlar.

Sağ ile sol arasındaki farklılıkların sahte sol ile ilgisi olmayabilir ama onlar, Rosa Luxemburg'un sözleriyle ifade edersek, "yaşamı söz konusu olan" işçi sınıfı için son derece önemlidir.

Milliyetçi ve faşist gericiliğin yükselmesi, burjuvazinin kapitalist ulus-devlet sisteminin krizine yanıtıdır. İşçi sınıfı, emekçilerin sosyalist bir dünya uğruna mücadelede birleşmesi üzerine kurulu kendi yanıtını hazırlamalıdır.

Kapitalizmin krizi ve ABD’de sınıf mücadelesinin yeniden canlanması

Joseph Kishore

Sosyalist Eşitlik Partisi’nin (ABD) ulusal sekreteri Joseph Kishore’un Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi tarafından 3 Mayıs’ta düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısının kapanışında yaptığı konuşmanın metni.

Bugün yapılan konuşmalar, istikrarsız ve patlayıcı bir dünya durumunun yalın bir çözümlemesini sunmaktadır. Dünya savaşı ile sosyalist devrim arasında keskin bir ikilem söz konusudur.

Nesnel durum, yalnızca devasa riskleri değil ama aynı zamanda büyük olasılıkları da arttırmaktadır. Eski düzen parçalanıyor, eski siyasi yapılar çöküyor. İflas etmiş, süresi dolmuş bir toplumsal düzene nihayet son verme ve toplumsal eşitlik üzerine kurulu küresel ölçekte koordine edilen bir ekonomik sistemin temellerini atma olasılığını barındıran devrimci bir döneme girmiş durumdayız.

Tehlikelerin küçümsenmemesi gerekiyor. Dünya emperyalizmi felaket getirici bir rota çiziyor.

Bugün yapılan konuşmalar, küresel jeopolitik ve toplumsal bir barut fıçısının kapsamlı bir görünümünü sunmaktadır: tüm dünyada banka kurtarmaları ve “parasal genişleme” önlemleri yoluyla oluşturulmuş büyük vurgun balonlarının eşlik ettiği derinleşen bir ekonomik kriz; Avrupa’da yoğun jeopolitik çatışmalar ve Doğu Avrupa’nın askerileştirilmesi; ABD’yi Çin ile çatışmaya götüren “Asya’ya dönüş”; Hindistan ile Pakistan arasındaki gerilimler; Ortadoğu’da bölgesel bir savaş; Almanya ile Japonya’nın, tarihin gelecekteki suçları hazırlamak üzere yeniden yazılmasının eşlik ettiği yeniden askerileşmesi; Latin Amerika’da ve Afrika’da ABD ile Çin arasındaki gerilimler; emperyalist suçlardan kaçan göçmenlere yönelik korkunç saldırılar; milliyetçi ve faşist gericiliğin yükselmesi ve tüm dünyada işçi sınıfına karşı bitmek bilmez kemer sıkma politikaları.

David North yoldaş, açılış konuşmasında, Amerikan emperyalizminin merkezi ve son derece istikrarsızlaştırıcı rolüne değindi. ABD, uluslararası savaşın kontrol merkezidir. Yolsuzluk ve vurgun ile birikmiş bir servetle beslenmiş ve gezegendeki bütün diğer orduları gölgede bırakan bir ordu ile silahlanmış olan Amerikan mali aristokrasisi dünyayı ele geçirmeye yönelik bir saldırı ile ilgileniyor.

WSWS, 2003’teki Irak savaşının ilk günlerinde, Amerikan emperyalizminin “felaketle bir randevusu var. O dünyayı fethedemiyor. Ortadoğulu kitlelere sömürgeci prangayı dayatamıyor. O, bir savaş aracılığıyla, kendi içsel sorunlarına uygulanabilir bir çözüm bulamayacak.” diye yazmıştı.

Bu değerlendirmenin ne kadar doğru olduğu kanıtlandı! ABD’nin başlattığı her savaş felaketle sonuçlandı. Onun bombalarla ve insansız hava araçlarıyla dokunduğu her

ülke kaosa sürüklendi. Artık her felaket yeni savaşların dayanağı haline geliyor. Pervasız bir çılgınlığın eşiğinde olan Amerikan egemen seçkinleri, dünya tarihinde ilk kez, nükleer silah sahibi güçler arasında bir çatışmaya zemin hazırlıyorlar.

Savaş karşıtı her hareketin Amerikan emperyalizmi ile hesaplaşması gerekiyor. Bununla birlikte, ABD'ye bakıp yalnızca onun ordusunun ve devletin gücünü görmek ölümcül bir hata olacaktır. O birden diğereine ülkeleri mahvederken, egemen sınıf, kendi sınırları içinde, en etkili ve güçlü düşmanıya, Amerikan işçi sınıfı ile uğraşiyor.

Geçen yılki 1 Mayıs toplantısında, Amerikan işçi sınıfından, "dünya politikasının uyuyan devi" olarak söz etmiştik. Bu yıl, onun uyanmaya başladığını söyleyebiliriz.

Baltimore Maryland'da, polisin 25 yaşındaki Freddie Gray'i öldürmesinin ardından geçtiğimiz iki hafta boyunca yaşananlara bakalım. Bir başka silahsız gencin polis tarafından öldürülmesinin açığa çıkması (bu ABD'de her gün oluyor), hızla, ülkenin başkentinden yalnızca 60 kilometre kadar uzakta olan önemli bir anakent alanını sarsan gösterileri ateşledi.

Sınıfsal gerilimler öylesine patlayıcı ki, en küçük şey toplumsal bir patlamayı ateşliyor. Polisin işlediği bir cinayet ya da herhangi bir başka dikkat çekici suç, bir kaza, hızla, milyonlarca insanın derin toplumsal ve ekonomik sorunları için odak noktası haline gelen bir zincirleme reaksiyon başlatıyor.

Egemen sınıfın böylesi bir olasılık karşısındaki korkusu, onun tepkisinde kanıtlandı. Tüm siyaset kurumu, protestolara, binlerce Ulusal Muhafız askerinin gönderilmesini isteyerek ve bunu destekleyerek yanıt verdi. Baltimore, kentin önemli yerlerine yerleştirilen, zırhlı araçların ve askeri helikopterlerin eşlik ettiği ağır silahlı birliklerle işgal edildi. Olağanüstü hal ilan edildi ve kentte yaşayanlara sokağa çıkma yasağı dayatıldı.

Baltimore'daki bu eylemler, geçtiğimiz Ağustos ayında Michael Brown'ın polis tarafından öldürülmesine yönelik gösterilere tepki olarak bir savaş alanına çevrildiği zaman, Ferguson Missouri'de yaşanan benzeri baskıdan altı ay sonra gerçekleşti.

Bu, Amerikan emperyalizminin ikiyüzlülüğünün yıkıcı bir teşhiridir! Tüm dünyada "demokrasi" ve "insan hakları" vaazı veren, kendisinin bu temelde her ülkeye savaş açma hakkı olduğunu açıklayan bir hükümet, kendi sınırları içindeki en küçük toplumsal hoşnutsuzluk işaretiye yanıt olarak, giderek daha fazla sıkıyönetim ve yoğun baskı (gerçekte yarı-diktatörlük) yöntemlerine yaslanmaktadır.

Dışarıda sonu gelmeyen savaşlara girişen aynı egemen sınıf, aynı mali aristokrasi, gerçekte, içeride Amerikan işçi sınıfına karşı bir savaş vermektedir.

Medya ve siyaset aygıtı bunu inkar etmek için elinden geleni yapmasına karşın, toplumsal eşitsizlik (yani sınıfsal ayırım), ABD'deki toplumsal yaşamın belirleyici

özelliğidir. Yeni bir topluma giden yolu, ırk, cinsiyet ya da cinsel kimlik politikaları değil; sınıf mücadelesi açacaktır.

ABD, sanayileşmiş dünyadaki en eşitsiz ülkedir. Baltimore ve Detroit gibi kentlerde, bankaların siyasi temsilcileri, binlerce insanı yaşamın en temel gereksinimi olan sudan mahrum bırakmaya yelteniyor. Ülkedeki en zengin 400 kişi, şu anda, 2,29 trilyon dolarlık şaşırtıcı bir kişisel serveti kontrol ediyor.

2008 ekonomik krizinden bu yana olan dönemde (Obama dönemi), bankalara ve Wall Street'e sınırsız kaynakların aktarıldığına tanık olundu. Borsa ve şirket karları rekor düzeylerde. 2009'dan bu yana, ABD'deki neredeyse tüm kazanç gelirleri, nüfusun en zengin yüzde birlik kesiminin eline geçti.

Dünyadaki en zengin ülke sayılan yerde, nüfusun beşte birinden fazlasının, geçtiğimiz yılın herhangi bir döneminde kendisi ve ailesi için gerekli gıda maddelerini satın alamadığı raporlara geçmiş durumda. Gençler, sürekli borçlu bir gelecekle karşı karşıya. Yaşlılara, onlara yönelik sağlık hizmetlerinin karşılanabilir olmadığı söyleniyor. Üretim işçileri yoksulluk ücretleri ile çalışıyorlar. Kamuya ait okullar dağıtılıyor ve öğretmenler kurban ediliyor.

Bütün bunların parasızlıktan kaynaklandığı söyleniyor. Bir başka istatistik şunu açığa çıkartıyor: Bir F35 savaş uçağı yaklaşık 200 milyon dolar. Bu, Detroit Su ve Kanalizasyon İşletmesi'nin, on binlerce insanın suyunun kesilmesinin gerekçesi olarak kullanılan bütçe açığının neredeyse on kat fazlasıdır.

Egemen sınıfın daha önce toplumsal gerilimleri yumuşatmaya ve sınıf çatışmasını onlar üzerinden frenlemeye çalıştığı mekanizmalar çökmüş durumda. Sendikalar, temsil ettiklerini öne sürdükleri işçilerin açıkça nefret ettiği, bütünüyle yozlaşmış şirket yanlısı kuruluşlardır. Kendilerini kimlik politikalarına aday ve Obama'yı "dönüştürücü aday" olarak göklere çıkaran orta sınıf "sol" ve liberal örgütler, saygınlıklarını sürekli yitiriyorlar.

2016 seçimlerine bir buçuk yıl var ve büyük şirket partilerinin adaylarına maliyeti bir milyar dolardan fazla olan başkanlık seçim kampanyasının, ABD tarihindeki en hileli kampanyaya olacağı şimdiden ortada.

Bir sağcı, Wall Street'in desteklediği bir militarist olan Hillary Clinton'ın, halkın adayı gibi görünmeye çalıştığı gülünç bir manzara ile karşı karşıyayız. Kısa süre önce, Demokrat Parti'nin uzun süreli işbirlikçisi, paranın satın alabileceği en iyi sahte "sosyalist" Bernie Sanders'in düzmece adaylığı ilan edildi.

Egemen sınıf, siyasi sisteminin köklü bir krizi ile karşı karşıya. Her iki büyük kapitalist parti, ordu-istihbarat aygıtı ile ittifak halinde, çok küçük bir şirket ve mali sektör seçkinleri tabakasının çıkarlarını temsil etmektedir.

Devlet, nüfusun en zengin yüzde beşlik ya da onluk kesiminin sınırlarının ötesinde, öfkeli, hoşnut olmayan ve giderek düşmanlaşan bir işçi sınıfı ile karşı karşıya. Toplumun geniş kesimi, siyasi sistemi, artık, onların herhangi bir derdine çözüm

olacak bir mekanizma olarak görmüyor. Bunun çok kapsamlı devrimci sonuçları bulunuyor.

Sorun, ABD’de ve tüm dünyada bir sınıf mücadelesi patlamasının olup olmayacağı değil; onun nasıl bir biçim alacağıdır. Her şey, işçi sınıfının devrimci bir siyasi program ile silahlanmasına bağlı.

Bu, bilinçli bir enternasyonalist hareketin inşasını gerektiriyor. Nasıl ki dünya işçi sınıfı Amerikan işçi sınıfının müdahalesi olmaksızın emperyalizme son veremezse, aynı şekilde, Amerikan işçi sınıfı da karşı karşıya olduğu devasa görevleri, diğer ülkelerdeki kadın ve erkek işçi kardeşleri ile ortak bir mücadele dışında yerine getiremez.

Bu dünya hareketi, bilinçli bir şekilde, yağma, sömürü, ülkelerin birbirlerinden ayrılması, insanlığın büyük üretken kapasitesinin kapitalist sınıfın sınırsız aç gözlülüğüne, kar ve erk dürtüsüne tabi olması üzerine kurulu kapitalist sistemin yıkılmasını hedeflemelidir.

ABD Başkanı Abraham Lincoln, bir diğer devrimci dönemde, ABD İç Savaşı’nın başlangıcında Kongre’ye yazdığı bir mektupta, “Ortam zorluklarla dolu ve biz -bu ortamla birlikte- yükselmek zorundayız” diye yazmıştı. Bugünün görevleri, 1862’de olduğundan farklı. Yine de, Lincoln’un ABD’de köleliğe nihayet son vermek için harekete geçme çağrısı, pekala, bizim görevimiz için, uluslararası işçi sınıfının kapitalizmi ortadan kaldırma ve insan gelişmesinin yeni bir çağına giden yolu açma görevi için de geçerlidir.

Bu toplantı, bu görevleri yerine getirmek için gerekli güçlü temeli gösteriyor. Çevrimiçi gönderilen yorumları okumak son derece umut verici. Kanada’dan, Peru’dan, Türkiye’den, ABD’nin dört bir yanından, Avustralya’dan, Abu Dabi’den, Almanya’dan, İskoçya’dan, Hindistan’dan, Bangladeş’ten, Fransa’dan, Romanya’dan, Güney Afrika’dan, Çin’den, Gana’dan ve çok sayıda başka ülkeden katılımcılarımız var.

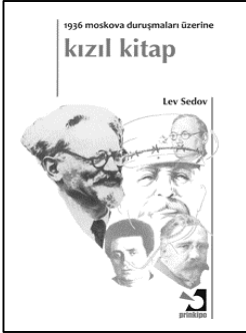
Troçki, “Savaş ve Enternasyonal”de, “emperyalizm, ekonomik gelişmedeki, ulus ve devlet engelinden arınmış dünya çapında insani bir ekonominin inşasına yönelik ilerici bir eğilime karşı yağmacı dışavurumu temsil etmektedir.” diye yazmıştı.

Bu toplantı, aynı eğilimin ilerici ifadesidir. Ortak bir siyasi program, devrimci sosyalist enternasyonalizm programı üzerine kurulu dünya çapında tek bir hareket.

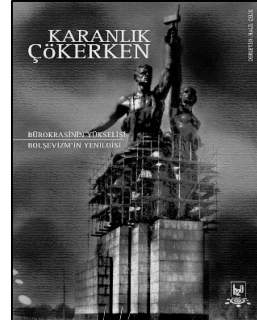
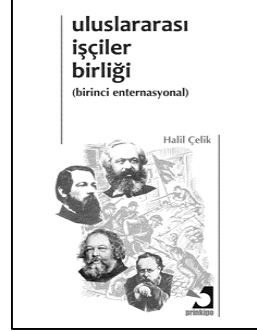
Bu toplantıya katılan hepimiz, North yoldaşın açılış konuşmasında söylemiş olduğu gibi, “kaçınılmaz bir sorumluluk” taşıyoruz. Bizler burada, kitlesel bir uluslararası hareketin çekirdeğini, milyonlarca insana yol gösterecek olan bir önderliği bir araya getirdik. Bizler, bu sorumluluğu, karşı karşıya olduğumuz durumun dayattığı ciddiyetle üstlenmek zorundayız.

Bu yüzden, bu toplantıyı bir çağrıyla kapatıyorum. Sosyalizm uğruna mücadeleyle girişin! Okulunuzda ya da üniversitenizde Toplumsal Eşitlik İçin Uluslararası Gençlik ve Öğrenciler'in (IYSSE) şubesini kurun. Fabrikanızda ve işyerinizde Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (SEP) bir şubesini inşa edin. SEP'in ve Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin programını inceleyin ve Sosyalist Devrimin Dünya Partisi'ne katılıp onu inşa edin!

www.toplumsalesitlik.org

www.wsws.org

Kitap, Broşür ve Bülten istekleriniz için

iletisim@toplumsalesitlik.org

